

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 125

I Legislatura

Any 1983 (primer període)

Presidència
del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 64

Segona reunió,
tinguda dijous 10 de març de 1983

SUMARI

Es reprèn la sessió, suspesa ahir, quan manquen dos minuts per a dos quarts d'onze del matí, sota la Presidència del M. H. Sr. Heribert Barrera.

*Intervé la Diputada I. Sra. Barenys, del G. Socialista, per defensar la **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'homologació dels equips psicopedagògics municipals** (p. 3806).*

*El Diputat I. Sr. Casanovas, del G.p. d'Esquerra Republicana, hi presenta dues **esmenes**, l'una de **supressió** i l'altra de **modificació** (p. 3807). La Diputada I. Sra. Calzada, del G.p. del PSUC, també hi presenta **esmenes** (p. 3807).*

*El M. H. Sr. President fa unes precisions arran d'aquesta darrera intervenció (p. 3808). La Diputada I. Sra. Calzada intervé per retirar les **esmenes núms. 2 i 3** (p. 3808).*

Intervenien per fixar la posició de llurs Grups el Diputat I. Sr. Luna, del G.p. de Centristes (p. 3808), i la Diputada I. Sra. Ferrer i Mallol, del G.p. de Convergència i Unió (p. 3809).

*La Diputada I. Sra. Barenys, del G. Socialista, indica les **esmenes** que el seu Grup accepta (p. 3809).*

*El Diputat I. Sr. Subirà i Claus, del G.p. de Convergència i Unió, demana votació separada dels paràgrafs de la **Moció** (p. 3810).*

Intervé la Diputada I. Sra. Barenys per manifestar que no accepten la votació separada (p. 3810).

El M. H. Sr. President li respon (p. 3810). Intervé sobre aquesta qüestió el Diputat H. Sr. Armet, del G. Socialista (p. 3810). El M. H. Sr. President fa una altra precisió (p. 3810), i torna a intervenir sobre la mateixa qüestió el Diputat H. Sr. Armet (p. 3810).

El Diputat I. Sr. Subirà i Claus, del G.p. de Convergència i Unió, retira la petició de votació separada (p. 3810).

*Es fa la votació de la dita **Moció**, i es rebutja per 30 vots a favor, 46 en contra i 8 abstencions (p. 3810).*

*Pren la paraula el Diputat I. Sr. Alay, del G.p. d'Esquerra Republicana, per formular la **Interpel·lació al Consell Executiu sobre el Tercer Canal de Televisió** (p. 3810). Li respon l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 3811).*

Intervé el Diputat H. Sr. Armet, del G. Socialista, per formular la **Interpel·lació al Consell Executiu sobre els criteris d'actuació que té en relació amb l'edició i la difusió de publicacions** (p. 3811). Li respon l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 3813). El Diputat H. Sr. Armet li replica (p. 3815). Respon de nou l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 3817).

Es passa tot seguit al **punt darrer** de l'ordre del dia, les **Preguntes amb resposta oral**.

Intervé el Diputat I. Sr. Lucchetti, del G.p. del PSUC, per formular la **Pregunta al Consell Executiu sobre l'actuació d'aquest en l'empresa PIHER, SA** (p. 3817). Li respon l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 3818). El Diputat I. Sr. Lucchetti replica (p. 3820).

El Diputat I. Sr. Frutos, del G.p. del PSUC, formula la **Pregunta al Consell Executiu sobre les gestions que ha fet davant el Govern de l'Estat sobre les activitats de les empreses del grup RUMASA a Catalunya** (p. 3820). Li respon l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 3821). El Diputat I. Sr. Frutos replica (p. 3821). Respon de nou l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 3821).

Pren la paraula el Diputat I. Sr. Manuel-Rimbau, del G.p. de Centristes, per formular la **Pregunta al Consell Executiu sobre mesures per a evitar fets com els ocorreguts a la biblioteca de les Borges Blanques** (p. 3822). Li respon l'H. Sr. Conseller de Cultura (p. 3822). Replica el Diputat I. Sr. Manuel-Rimbau (p. 3823).

El Diputat I. Sr. Colomines, del G.p. de Convergència i Unió, formula la **Pregunta al Consell Executiu sobre un possible cas de tortura** (p. 3824). Li respon l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 3824). Replica el Diputat I. Sr. Colomines (p. 3825).

Intervé la Diputada I. Sra. Mata, del G. Socialista, per formular la **Pregunta al Consell Executiu sobre el Servei de Biblioteques de Catalunya** (p. 3825). Li respon l'H. Sr. Conseller de Cultura (p. 3826). La Diputada I. Sra. Mata replica (p. 3828). Li respon l'H. Sr. Conseller (p. 3829).

S'aixeca la sessió quan manca un minut per a un quart de dues del migdia.

Es reprèn la sessió, suspesa ahir, quan manquen dos minuts per a dos quarts d'onze del matí. Presideix el M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de la Vice-presidenta primera, del Vice-president segon, i dels Secretaris Primer, Segon i Tercer. La Mesa és assistida per l'Oficial Major i la Lletrada Sra. Folchi.

Al banc del Govern, seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, Jordi Pujol, acompanyat dels H. Srs. Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, i de Treball.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'homologació dels equips psicopedagògics municipals

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió. Continuant amb l'ordre del dia tal com va quedar modificat, correspon ara la Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'homologació dels equips psicopedagògics municipals, presentada pel Grup Socialista. En nom del Grup, té la paraula per a defensar la Moció la Diputada senyora Rosa Barenys.

La Sra. BARENYS : Senyor President, senyores i senyors Diputats, presentem aquesta Moció subsegüent a la interpel·lació de l'anterior sessió sobre l'homologació dels gabinets psicopedagògics, perquè creiem que els criteris d'homologació establerts a l'Ordre del 28 de gener són preocupants i, a la vegada, perquè amb el tractament que es dona des del Departament d'Ensenyament al treball dels equips psicopedagògics i a les funcions que en la pràctica realitzen, no hi estem d'acord. I no hi estem d'acord perquè en una circular emesa pel Departament d'Ensenyament, d'Educació Especial, el març del 81, s'establien unes línies d'actuació en el camp de l'educació especial a les quals voldria fer referència.

En aquesta circular del març del 81, el Departament d'educació especial deia que en el treball que es realitzi per a l'educació especial, s'ha de contribuir a la normalització de l'ensenyament, incidint en la superació de barreres entre el sistema ordinari i el sistema especial de l'educació; establiria que s'ha de donar una visió completa i globalitzadora dels pro-

blemes, com un resultat de treball d'equip; que s'ha de promoure la qualitat de l'ensenyament actuant com a agents de renovació pedagògica. Establiria també la necessitat d'assegurar una actuació conjunta dels serveis sanitaris i dels serveis socials del sector, plantejava la prevenció social i educativa, tant en l'àmbit familiar i escolar com en el medi ambient social, etcètera.

Nosaltres creiem que aquests principis filosòfics d'actuació política comporten una sèrie d'actuacions que han de ser conseqüents, que en la pràctica no s'acompleixen, i, a la vegada, es contradiuen amb altres actuacions amb experiència, que es porten a cap en els municipis i que van més en línia amb aquesta filosofia pedagògica i psicològica.

Creiem que aquestes experiències estan més arrelades en el marc de la vida quotidiana, sobretot en el marc de la vida quotidiana dels infants i dels adolescents amb problemes.

Nosaltres creiem que les actuacions que han de fer els gabinets psicopedagògics han d'ésser coherents i clarificadores respecte al model d'escola que volem; és a dir, si volem una escola oberta o no al barri, educant els infants amb un estret contacte amb la realitat que els envolta, a fi de prevenir les possibles dificultats, establint prioritats respecte a la prevenció, i, en fi, aquesta és la contradicció que veiem comparant les actuacions dels equips multidisciplinars o psicopedagògics amb els equips que actuen més estretament lligats amb l'àmbit municipal, i creiem —per això, hi feia referència— que aquesta contradicció es fa patent en el plantejament de l'Ordre que és motiu d'aquesta Moció; l'Ordre del 23 de febrer, publicada en el *DOG* del 23 de febrer —l'Ordre és del 28 de gener. Referint-me a l'Ordre, vull dir que aquesta normativa va més orientada a regular formes d'intervenció tècnica dels equips psicopedagògics, i creiem que sota uns criteris totalment restrictius respecte no únicament als programes de treball dels gabinets municipals, sinó també al que estableix la circular a què feia referència, del 4 de setembre del 81.

Opinem que, més que una homologació, sembla que es vulgui fer una absorció d'aquests equips, en un intent de fer desaparèixer l'actuació pròpia, autònoma dels equips municipals, supeditant els seus criteris a la Generalitat i passant pel

filtre de l'inspector de zona que ha de decidir si està bé o no la funció que es fa en el moment en què un gabinet es vulgui homologar, i, a la vegada, creiem que l'enfocament que es vol donar o que es dona als equips passa de llarg del treball preventiu i de les aportacions encaminades a una qualitat de l'ensenyament, tecnificant —com deia— excessivament les intervencions i ometent el paper que hi juguen els governs locals —paper autonòmic, evidentment—, que són l'esglaió del Govern més pròxim al ciutadà i, com a conseqüència, el millor coneixedor dels problemes i desajusts socials del territori.

Si nosaltres defensem aquestes raons i aquests criteris, és, entre altres motius, perquè hi ha deu anys d'experiència dels equips psicopedagògics municipals. Aquests equips van néixer al cinturó industrial; han anat creixent, a pesar de les greus dificultats econòmiques que els ajuntaments han tingut per a mantenir-los i per a posar-ne en funcionament d'altres —actualment són una trentena. Van néixer, com deïem, d'aquest gran esforç municipal i com a conseqüència d'una manifesta necessitat derivada dels greus problemes socials i pedagògics, a fi de poder millorar la qualitat de l'ensenyament i canalitzar les problemàtiques socials que influeixen negativament en el benestar dels joves i dels infants i, com a conseqüència, de les famílies.

Aquests equips, creiem nosaltres que avalen aquesta experiència professional i política en aquesta línia que manifestem. Aleshores, és per tot això que creiem que cal unificar esforços entre la Generalitat i l'Ajuntament, unificar esforços, que vol dir posar en comú, de forma equilibrada, de forma paritària, les complexes i difícils situacions quotidianes, a fi d'afavorir la qualitat de l'ensenyament i desenvolupar una política preventiva que ens ajudi a superar el risc social que, sobretot en el cinturó industrial, és molt fort, emmarcant les actuacions psicopedagògiques amb una programació global i integrada a partir del municipi, que és el marc de vida més propi al ciutadà.

És per aquest motiu que presentàvem aquesta Moció i, en fi, perquè es revisi l'Ordre i es pugui establir una política més global i més unificadora.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Anem ara a les intervencions dels Grups que han presentat esmenes. En primer lloc, el Grup d'Esquerra Republicana. En nom d'aquest Grup, té la paraula el Diputat senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS : Senyor President, senyories, nosaltres hem presentat un parell d'esmenes, una de supressió i una de modificació, perquè creiem —pel que fa a la de supressió— que l'Ordre del 18 de gener és prou clara, i en aquesta no veiem enlloc que s'obligui cap ajuntament a homologar-se. L'article segon diu : «Per a poder ser homologat un equip, haurà de reunir els requisits següents...», o sigui que posa una sèrie de requisits perquè sigui homologat, però no pas perquè sigui obligatori homologar-se.

Ens sembla que, si es modifiqués aquest acord amb el text de la Moció, s'haurien de revisar els que ja s'haguessin establert anteriorment. De tota manera, amb la supressió que demanem en la nostra esmena, reconeixem la conveniència que es revisin els criteris, perquè creiem que sempre és bo que es faci, si amb una compulsació d'altres criteris es pot millorar l'abast d'una disposició.

Es pretén, en aquesta Moció, que amb aquesta Ordre es vulnera l'autonomia municipal. Com he dit, no ho crec, perquè, en realitat, no obliga a l'homologació, i els municipis poden participar-hi o no segons que els convingui. L'homologació, la fa el Departament d'Ensenyament, que els posa unes condicions perquè s'hi puguin acollir els centres privats i els centres dependents dels municipis. I aquesta homologació, evidentment, serveix per a homologar —perdonin la redundància— tots els serveis dins dels mateixos criteris.

La nostra segona esmena, l'esmena de modificació, diu : «els municipis hauran d'ésser escoltats a l'hora d'establir», en lloc de «a través dels òrgans corresponents hauran de participar directament en». No creiem que els ajuntaments, a través dels òrgans corresponents, hagin de participar en la planificació, perquè no veiem com es pot fer, donada la quantitat de municipis que s'hi poden acollir. Creiem que això fora un pandemonium. Ara —això sí—, en canvi, creiem que és interessant que, la planificació, la faci el Departament d'Ensenyament, però escoltant el que hi tenen a dir els municipis.

Res més. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Correspon ara la intervenció del Grup del Partit Socialista Unificat, que també ha presentat esmenes. En nom d'aquest Grup, té la paraula la senyora Teresa-Eulàlia Calzada.

La Sra. CALZADA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, les esmenes presentades pel Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya a la Moció subsegüent a la interpellació sobre equips psicopedagògics, del Grup Socialista, tenen, fonamentalment, un objectiu. Estant d'acord amb el fons de la Moció presentada, nosaltres creiem que caldria clarificar i puntualitzar la proposta inicial d'aquesta Moció.

L'altre dia, en la interpellació, es va tractar i es va explicar quin era el contingut d'aquesta Ordre que avui estem analitzant, sobre l'homologació dels equips psicopedagògics municipals. No solament municipals —assenyala l'Ordre—, sinó també la possibilitat de l'homologació d'equips d'altres entitats públiques i privades.

La primera cosa que sorprèn, en aquesta Ordre, és que, el punt primer parla que aquesta Ordre afecta o pot afectar, també, les entitats privades, i en el desenvolupament posterior de l'Ordre no hi ha una sola referència a aquests possibles equips dependents de la iniciativa privada. En el primer punt, en el segon, en el tercer i en el quart, l'Ordre diu que s'ha de fer per a sol·licitar l'homologació —en aquest cas, possiblement, per tant, afecta tots els equips possibles demanants de l'homologació, i, curiosament, a partir d'aquest quart punt desapareix qualsevol referència als equips psicopedagògics privats, i solament tracta dels equips municipals. Però, a més a més dels equips municipals, amb una sola i única orientació, i és que diu : «Quan el Departament» —una vegada s'ha fet la sol·licitud— «demani o accepti aquesta homologació», aquests equips municipals, dependents funcionalment i orgànicament dels municipis, diu que es converteixen en òrgans tècnics del Servei d'Educació Especial. No en òrgans assessors, no en òrgans de col·laboració, sinó en òrgans tècnics. Com és possible que un organisme municipal sigui absorbit d'aquesta manera pel Departament d'Ensenyament? Ah, evidentment, a partir d'aquí, l'autonomia, els objectius, els plantejaments dels equips municipals desapareixen, i, fins i tot, la

seva dependència orgànica. Ah, sí!, però els municipis han de pagar.

Creiem que aquesta és una mala forma d'entendre no solament l'autonomia municipal, sinó que és una mala forma d'entendre l'autonomia del nostre país, perquè, evidentment, nosaltres millorem i avancem amb l'autonomia de Catalunya quan donem competències a les nostres institucions autonòmiques, però, per a aconseguir un reforçament de l'autonomia a Catalunya necessitem que cada un dels organismes, cada una de les administracions, als diferents nivells autonòmic i local, tinguin el seu propi espai i se'ls reconeguin les seves pròpies funcions, cosa que aquesta Ordre no fa.

Se'ns pot dir —se'ns ha dit abans— que la demanda d'homologació és voluntària —sols faltaria que, a més a més, el Departament digués, per decret, que les coses, els organismes creats pel municipi es converteixen, de sobte, en organismes del Departament d'Ensenyament. Sols faltaria que no fos voluntàriament. Ah, però aquí se'ns planteja un altre problema seriós, i que és que —vostès no sé si ho saben, però podrien assabentar-se'n—, si amb el treball psicopedagògic, amb el treball dins de les escoles en un municipi, no hi ha una coordinació i una col·laboració entre les diferents institucions que intervenen en l'escola, la conflictivitat és total. Això genera uns problemes en els mateixos organismes que intervenen, encara que sigui en àmbits diferenciats, en la mateixa escola, això crea una conflictivitat... El senyor Conseller d'Ensenyament ho pot saber, i jo li asseguro, senyor Conseller, que, si aquesta Ordre no es revisa, si no es busquen unes formes de col·laboració diferents de les que estableix aquesta Ordre, les dificultats que es generaran en molts dels municipis, amb equips del Departament, que és legítim que les creï, en equips del municipi, que és legítim que se les creï, si no hi ha un treball de col·laboració, això afecta negativament, en primer lloc, el municipi com a organisme, però, en segon lloc, tots els nens i els mestres d'aquell municipi.

Nosaltres, per tant, creiem que caldria revisar aquesta Ordre, buscant un tipus de convenis de col·laboració respectant l'autonomia, en tant que els equips municipals són dependents, funcionalment i orgànicament, del municipi, i, d'altra part, millorant, en la mesura possible, el treball de col·laboració entre el Departament d'Ensenyament i els municipis.

És en aquest sentit que nosaltres hem presentat les esmenes. El contingut de la nostra esmena primera és pràcticament el mateix de la Moció socialista, l'únic que fem és la precisió de dir: «revisar els criteris», però no els criteris genèrics, sinó els criteris que estableix aquesta Ordre, en tant que afecten i limiten l'autonomia local i, d'altra part, hi introduïm un aspecte que ens sembla interessant, que és que, en els convenis amb els ajuntaments, «caldrà tenir en compte l'especificitat de cadascun dels grups sociopedagògics municipals», perquè si aquests equips tenen alguna característica important i interessant és que responen a les necessitats pròpies i específiques de cada un dels municipis.

Després, havíem presentat una segona esmena, que em sembla que nosaltres havíem presentat, possiblement, malament, i és que la segona esmena no tractava tant de la supressió com del canvi de l'Ordre. És a dir, en la Moció, aquest tema quedava inclòs dintre de l'apartat primer, i nosaltres fèiem la proposta de posar-lo en l'apartat segon. Però, a més a

més, nosaltres, el que introduïem en aquest apartat segon és que, en la mesura que hi pot haver equips municipals dependents del municipi i equips psicopedagògics dependents del Departament, calia, en tot cas, suposant que no hi hagués homologació, caldria, en tot cas, que hi hagués un treball de col·laboració i un treball de complement en les tasques dels dos equips possibles. I és en aquest sentit que nosaltres havíem presentat l'esmena número 3, en què dèiem que «els municipis, a través dels seus òrgans corresponents, hauran de participar directament en la planificació i en el control de les tasques dels equips, tant dels municipals com dels dependents del Departament d'Ensenyament». Aquesta era la nostra intenció.

El Sr. PRESIDENT: En efecte, l'esmena presentada era com ha dit la senyora Diputada, però la Mesa no ha considerat congruent, ni amb la interpellació ni amb el text de la Moció, la introducció de la participació dels municipis en els equips psicopedagògics organitzats pel Departament directament, sense que haguessin tingut un origen municipal. I, en tot cas, és una qüestió que pot ser introduïda, evidentment, per una proposició no de llei. Es tracta, únicament, que en aquest moment no era congruent amb la interpellació i la moció corresponent.

La Sra. CALZADA: Bé, senyor President, acceptem, evidentment, la decisió de la Mesa. Nosaltres pensem que en la interpellació el tema aquest sí que havia sortit, potser no estrictament en l'escrit, però sí en l'explicació verbal. De totes maneres, acceptem la decisió i, per tant, nosaltres ho voldríem plantejar, en la mesura que hi pot haver una altra iniciativa parlamentària i que creiem que en la mesura que aquesta moció no sigui aprovada, segurament, i evidentment la farem, nosaltres retirariem aquesta esmena número 3, perquè ha estat, de fet, una mica la intencionalitat i el contingut previstos.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. I l'esmena número 2 també, en aquest cas, no?

La Sra. CALZADA: Exactament, senyor President. Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara correspon la intervenció dels Grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, el Grup de Centristes. Té la paraula el Diputat senyor Luna per a fixar la posició en nom del Grup de Centristes.

El Sr. LUNA: Muchas gracias, Muy Honorable señor Presidente. Una breve intervención para fijar la posición de nuestro Grupo con relación a esta Moción presentada por las Diputadas Mata y Barenys. Con relación al punto primero —por cuanto que no se puede ya entrar, al ser incongruentes, en los puntos 2 y 3 de la Moción—, nuestro Grupo considera que lo referente al primer apartado de este punto primero, es decir donde se habla de «a fi d'establir nous convenis d'homologació», realmente el texto de la Moción no era absolutamente necesario, en cuanto que el Gobierno de la Generalitat, por la propia competencia que debe desarrollar, ya revisará cuando convenga los criterios que han regido las ofertas hasta ahora hechas, al objeto de la creación de estos equipos psicopedagógicos municipales. Sin embargo, entendiendo que es una competencia y una buena competencia a ejercer por el Parlamento, la idea del impulso de la tarea del Gobierno, en tanto en

cuanto este punto primero, en esta primera parte, sólo recuerda al Gobierno la conveniencia de revisar los criterios al objeto de que se puedan establecer nuevos convenios de homologación, en este sentido de impulso a la actividad del Gobierno nosotros estamos totalmente de acuerdo con el texto presentado en la Moción, tal como está expresado en la propia Moción.

En cuanto a la segunda parte, en aquello que dice que «els municipis, a través dels òrgans corresponents, hauran de participar directament en la planificació i el control de les tasques dels equips esmentats», a nosotros nos parece que es oportuno que haya información, consultas, por parte de los ayuntamientos, que haya colaboración entre el Gobierno y los ayuntamientos, evidentemente que sí, pero esta participación directa en la planificación y el control, que más bien corresponde, a nuestro entender, al Ejecutivo, es algo en donde realmente el Ejecutivo debe desarrollar su propia actividad competencial. El ayuntamiento, si no se cumple el convenio, tiene, evidentemente, otros mecanismos, otras vías legales perfectamente establecidas al objeto de enunciar el incumplimiento del convenio de homologación, y no nos parece necesario, no nos parece imprescindible, y quizá no fuera, incluso, la vía mejor, la vía presentada en la Moción.

Es posible que este texto, en la primera parte, que nosotros pensamos votar que sí, no sea el último que se plantee. Se ha hablado, en efecto, de posibles ataques a la autonomía municipal, a la autonomía local, y ciertamente es absolutamente imprescindible que las autonomías se guarden todas, la autonomía de la nacionalidad catalana, la autonomía de la provincia, la autonomía del municipio..., pero habiendo convenio, y habiendo, además, vías de denuncia, de impugnación, etcétera, del convenio o de la actuación del Departamento cuando el convenio no se cumpla, no nos parece imprescindible que haya otra cosa que lo que se dice en la Moción, que, en el primer punto, que queda actualmente vigente por ser incongruentes los demás, y en su redacción actual, nosotros votaríamos con una afirmación, con un voto afirmativo, no pudiendo, en cambio, votar, por las razones indicadas, la parte final, que dice «els municipis...», etcétera.

Muchas gracias, señor Presidente; muchas gracias, señoras Diputadas y señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Grup de Convergència i Unió, desitja intervenir? La Diputada senyora Ferrer i Mallol.

La Sra. FERRER I MALLOL : Senyor President, senyores i senyors Diputats, la Generalitat de Catalunya, un cop fets els traspasos de serveis i funcions en matèria d'ensenyament, entre els quals figura el dels serveis que corresponen a l'Institut Nacional de Educación Especial, organisme autònom del Ministerio de Educación y Ciencia, va assolir els equips creats per aquest organisme, i a l'inici del curs següent, 1981-82, va publicar, d'acord amb la competència plena en matèria d'ensenyament, la circular que estableix criteris d'actuació en el camp de l'educació especial. La circular, tot fent-se ressò del Plan Nacional de Educación Especial defineix els equips multiprofessionals d'assessorament psicopedagògic, n'explica la composició flexible, l'àmbit geogràfic, els objectius i l'organització, i preveu la possibilitat d'homologació d'altres equips. Els criteris d'homologació oferta als equips psicopedagògics, dependents no solament dels ajuntaments sinó també d'altres

entitats públiques i privades, són els que figuren a l'Ordre del 28 de gener del 1983, publicada al *Diari Oficial de la Generalitat*, del 23 de febrer, i ja varen ser explicats per l'Honorable Conseller d'Ensenyament amb motiu de la interpellació que ha donat lloc a aquesta Moció.

Voldria fer notar que, a part dels punts segon i tercer, cada vegada que torna a anomenar els equips dependents d'ajuntaments, sempre diu : «ajuntament o entitat»; per exemple, a l'article tercer; l'article quart no en parla; l'article cinquè diu : «i l'ajuntament o representant legal de l'entitat que ho hagi sol·licitat»; en l'article sisè i setè no en parla; en el vuitè, tampoc, i en el novè torna a dir : «des del punt de vista laboral i econòmic els professionals de l'equips dependran, a tots els efectes, de l'ajuntament o entitat que haurà sol·licitat la seva homologació».

Recordaré, només, que segons l'Ordre citada, per a poder ser homologat un equip haurà de reunir els requisits següents : a) Composició multidisciplinària, format per professionals de diferents disciplines, bàsicament pedagogia, psicologia, treball social i medicina. b) Règim laboral dels professionals, clarament definit des de la legislació vigent. c) Dedicació horària mínima de cada professional de divuit hores setmanals en horari escolar. d) Experiència en treballs psicopedagògics realitzats prioritàriament a les escoles.

És evident que la Generalitat no ha posat en marxa els seus propis equips multiprofessionals, al marge de les experiències anteriorment existents —com diu el preàmbul de la Moció— des del moment que ha assumit els equips creats per l'INE del MEC que li van ser transferits, i que ha ofert l'homologació d'equips psicopedagògics ja existents.

Sobre l'únic punt de la Moció admès per la Mesa haig de dir que els criteris d'homologació continguts en l'Ordre del 28 de gener de 1983 no fan res més que assegurar unes condicions mínimes per a tothom i una objectivitat en la valoració que evitin l'homologació d'equips poc seriosos, i, per tant, no creiem que hi hagi cap motiu per a canviar-los. D'altra banda, qui ha de planificar i controlar les tasques dels equips homologats voluntàriament és el Departament d'Ensenyament, que per això té la competència, i no els ajuntaments que els hagin creat.

Per totes aquestes raons, anuncio ja des d'ara que el nostre Grup parlamentari votarà en contra de la Moció presentada per les Il·lustres senyores Diputades Marta Mata i Rosa Barenys, del Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. La senyora Barenys pot ara intervenir per a explicar si accepta o no, parcialment o totalment, alguna de les dues esmenes mantingudes.

La senyora Barenys té la paraula.

La Sra. BARENYS : Sí, senyor President, senyores i senyors Diputats, només puntualitzar que nosaltres opinem que no és únicament la Direcció General d'Ensenyament la que ha d'establir els criteris de planificació i homologació —hi ha dues experiències municipals, una autonomia municipal, i, com a tal, creiem que el Govern local té alguna cosa a dir o molt a dir sobre les experiències que es realitzen en el seu municipi en la planificació i en el control d'aquestes tasques.

Respecte a les esmenes, nosaltres acceptàrem l'esmena número 1, del Partit Socialista Unificat, perquè concreta i

s'ajusta millor a la filosofia d'aquesta Moció, el que volíem plantejar en aquesta moció. I diríem al Diputat senyor Luna que si es llegeix amb una mica de deteniment l'esmena número 1, del PSUC, amplia però no canvia el contingut de la nostra filosofia, i creiem que s'ajusta un pèl més al que preteníem amb aquesta actuació parlamentària.

Per tant, senyor President, l'esmena quedaria : «en el termini més breu possible es revisin els criteris...», fins al final del que l'esmena número 1 del PSUC estableix.

El Sr. PRESIDENT : I el que seguia anteriorment «els municipis, a través dels òrgans corresponents...», això seria suprimit?

La Sra. BARENYS : Això seria suprimit, senyor President. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé. Senyores i senyors Diputats, anem, doncs, a passar a la votació; és a dir, tal com ha indicat ara la senyora Barenys, el nou text és exactament el de l'esmena número 1 del PSUC, i tota la resta queda suprimit. *(El senyor Subirà i Claus demana per parlar.)* Senyor Subirà?

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS *(de l'escó estant)* : Sí, per demanar, si fos possible, votació separada fins a la coma que segueix a «equips psicopedagògics».

El Sr. PRESIDENT : Bé, és a dir, que suprimirien «en tant que afecta l'autonomia local» i tota la resta.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS *(de l'escó estant)* : Demanaríem votació separada.

El Sr. PRESIDENT : Demanarien votació separada, sí, sí. Molt bé. La senyora Barenys no veu, tampoc, cap dificultat perquè es voti separatament? Em sembla que és independent una cosa de l'altra, a primera vista.

La Sra. BARENYS *(de l'escó estant)* : Sí? Perdó, estava una mica distreta. Perdoni. Quina és la proposta?

El Sr. PRESIDENT : La proposta és que es voti separatament el text que vostè ha proposat, fins a «equips psicopedagògics». I aquí, punt. Vaja, fins aquí, i després votar la resta. És a dir, on diu : «en tant que afecta l'autonomia local i en els convenis amb els ajuntaments...», etcètera.

La Sra. BARENYS *(de l'escó estant)* : És que no té sentit fer una votació separada, senyor President, es desvirtua l'esperit d'allò proposat a la Moció.

El Sr. PRESIDENT : No, jo crec que a la Moció hi ha dos aspectes diferents : l'un, és demanar la revisió dels criteris, i, l'altre, és demanar que es tingui en compte l'especificitat dels grups sociopedagògics. I, també, l'afirmació que això afecta l'autonomia local; és a dir, la revisió dels criteris té prou entitat per a poder admetre que es voti separatament. D'altra banda, aquesta és una decisió que, si vostè no hi està d'acord, haurem de prendre la Mesa. *(El senyor Armet demana per parlar.)* Sí, senyor Armet?

El Sr. ARMET *(de l'escó estant)* : En aquest cas nosaltres demanaríem al senyor President que, lògicament, en una interpellació s'admeten o no s'admeten unes esmenes, i el Grup que ha presentat la interpellació...

El Sr. PRESIDENT : No, és que això no és cap esmena, és una votació separada.

El Sr. ARMET *(de l'escó estant)* : Perdó, és una votació separada, i lògicament, el Grup que presenta la interpellació és el primer interessat a saber el sentit de la moció que es presenta, i en aquest cas s'anuncia, possiblement, amb una

votació separada, una voluntat d'un Grup. Per tant, pregaria que fos el mateix Grup el que decidís si es vota o no es vota separatament, en aquest cas.

(El senyor Subirà i Claus demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT : Senyor Subirà?

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS *(de l'escó estant)* : Senyor President, a la vista del conflicte que es planteja, jo retiro la petició de votació separada.

El Sr. PRESIDENT : Retira la petició, molt bé. Aleshores, passem a votació el text tal com s'havia dit.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquest text, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Bé, la Moció ha estat rebutjada per 30 vots a favor, 46 en contra i 8 abstencions.

Interpellació al Consell Executiu sobre el tercer canal de televisió

El Sr. PRESIDENT : Bé, amb això hem acabat les mocions que hi havia en l'ordre del dia d'aquesta sessió i passem a les dues interpellacions que ens havien quedat pendents ahir. Primerament la interpellació al Consell Executiu sobre el tercer canal de televisió, formulada pel Diputat senyor Albert Alay, del Grup d'Esquerra Republicana. El senyor Alay té la paraula per al torn d'exposició.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors Diputats, ja fa bastants dies que a la premsa van aparèixer unes declaracions del Director General de Ràdio-Televisió Espanyola, el senyor Calviño, segons les quals va plantejar al President de la Generalitat la possibilitat que s'aprovés una llei marc de les televisions a les Comunitats Autònomes, i que després els parlaments respectius poguessin aprovar la llei per a crear la seva televisió, és a dir, el tercer canal. Això és una altra cosa, i no és pas així com s'havia previst, ja que fins ara eren les Corts que havien d'aprovar, en tot cas, la llei del tercer canal, de titularitat estatal. Va dir, entre altres coses, que els dos primers canals es mantindran no amb un augment de programació en català, sinó amb tendència a augmentar. En fi, ja sabem, perquè hi estem acostumats, que les coses tendeixin a augmentar, però que no es vegi l'augment i sí, en canvi, una baixa de la qualitat. Després afirma que els dos primers canals competiran i que pensen fer-ho millor que el tercer canal.

No comprenem com es poden fer afirmacions d'aquest tipus; no creiem que s'hagi de fer una competició, i molt menys pels qui representen l'Estat, que té la titularitat dels canals televisius. Afirma també que el tercer canal ha d'ésser complementari dels canals nacionals, i que no s'ha de comprar *La casa de la Pradera* o *Dallas*, per a traduir-les al català i subtitular-les en castellà, perquè això és transformar-se en una pantalla de les multinacionals. Suposo que també deu de ser una pantalla de les multinacionals la televisió espanyola en projectar aquestes pel·lícules, encara que el senyor Calviño no n'hagi fet esment. Pensem que nosaltres també tenim dret a projectar pel·lícules estrangeres doblades al català, de la mateixa manera que ho fa Ràdio-Televisió Espanyola en castellà.

Que la televisió a Catalunya, la que puguem emetre amb el

tercer canal, ha de reflectir el fet cultural de Catalunya és evident, i no cal que vingui el senyor Calviño a dir-nos-ho. El que ignorem és què vol dir el senyor Calviño en dir «fet cultural de Catalunya». Parla de reflectir el fet cultural i antropològic català, i dit així sona malament. Què entén el senyor Calviño per fet antropològic? Fa la impressió, i no se n'amaguen pas, que el que pretenen és que ens limitem a tenir una programació folklòrica de titelles, de fires i d'altres coses menors, i, en definitiva, com menys importants siguin millor.

Per a nosaltres, les dites declaracions són totalment inoportunes, desafortunades i inadmissibles. Ens preocupa perquè ignorem les repercussions que poden tenir de cara a la creació del tercer canal, perquè no hem vist en cap moment declaracions sobre això fetes pel Govern de la Generalitat, tot i que el senyor Calviño ha manifestat que la realitat és «terca y hay dificultades». Per tant, ignorem si aquesta realitat té fonament i ignorem la situació real en la qual es troba. I és per això que demanem al Consell Executiu que informi de la situació en què es troba el tercer canal de televisió, i, com a segon punt, i molt especialment, de com poden afectar el procés els criteris expressats pel Director de Ràdio-Televisió Espanyola. I, finalment, quines mesures pensa prendre el Govern per tal que sigui possible disposar en el temps previst del tercer canal.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Consell Executiu té la paraula l'Honorable senyor Conseller Adjunt a la Presidència.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA : Molt Honorable senyor President, Il·lustres senyores i senyors membres d'aquesta Cambra, permeteu-me que, abans d'entrar en el tema propi de la interpellació, agraeixi al Molt Honorable senyor President i als Il·lustres senyors Diputats interpellants i interrogants als quals havia de contestar jo ahir a la tarda, la seva comprensió per la meua inassistència a causa d'una falla d'enllaç d'avions a Frankfurt, venint de Berlín, on havia anat en compliment d'una missió de govern.

Voldria aprofitar aquest inici d'intervenció per a presentar les meves excuses per aquest fet i refermar en aquesta oportunitat el profund respecte que em mereix aquesta Cambra i tots els seus membres, tant en el pla personal, com en tant que representants autèntics i especialment qualificats del nostre poble.

Entrant ja en el tema plantejat pel senyor Diputat interpellant, voldria contestar per ordre els tres punts que planteja la interpellació, i per això he de manifestar : Primer. El projecte de tercer canal de televisió es troba en una fase activa de realització d'acord amb les previsions. S'ha adjudicat el projecte del centre integral de Sant Joan Despí. Les obres podran començar, aproximadament, dintre d'uns dos mesos i estaran acabades a mitjan 1984. Tal com estava previst inicialment, el tercer canal haurà de treballar en uns estudis de caràcter provisional fins a mitjan 1984. S'ha adjudicat l'elaboració del projecte tècnic de xarxa d'emissió. S'està treballant activament en altres ordres com són la preparació de personal tècnic i en alguns aspectes de la futura programació.

En l'àmbit del Parlament de Catalunya, s'ha desenvolupat la dotació per a inversions i s'estan desenvolupant els projectes legislatius necessaris, el Projecte de Llei de creació de la Corporació Catalana de Ràdio-televisió i Projecte d'iniciativa legislativa a les Corts Generals de Madrid. Aquest, com sabeu, es

va aprovar ahir.

Segon. Els criteris expressats pel senyor Calviño, Director General de l'ens públic de Ràdio-Televisió Espanyola, han donat lloc a unes puntualitzacions públiques fetes pel President de la Generalitat. Ara bé, el tercer canal és una cosa molt important, que està específicament establerta en l'article 16 de l'Estatut de Catalunya, que no es pot afectar amb unes opinions expressades només a títol d'opinions gairebé personals, encara que siguin les opinions d'una persona que ocupa un càrrec important, com és el senyor Calviño. En tot cas, no cal subratllar la transcendental importància que per a la llengua, la cultura i en general la societat catalana té de poder disposar d'una plena capacitat d'acció en el camp dels mitjans de comunicació i, especialment, en aquest de la televisió.

Entre tots els drets que l'Estatut ens reconeix, aquest és, sens dubte, un dels que ens cal defensar amb especial energia, és també aquell en el qual la sinceritat de la voluntat de l'Administració central de no aspirar a una gradual degradació de la identitat catalana serà més posada de manifest. Per això, el President de la Generalitat va reaccionar amb força contra tot possible concepte folklòric de la televisió catalana.

I, tercer, per tal de disposar del tercer canal de televisió en la data prevista, el Govern de la Generalitat manté el contacte i la negociació amb el Govern central. Per altra part, el Govern de la Generalitat manté endavant l'activitat operativa tendent a la creació de la infraestructura tècnica i humana del tercer canal de televisió, perquè estigui a punt dins dels terminis previstos.

Moltes gràcies, senyor President.

Interpellació al Consell Executiu sobre els criteris d'actuació que té en relació amb l'edició i la difusió de publicacions

El Sr. PRESIDENT : El Diputat interpellant desitja replicar? Molt bé, passem doncs a la següent interpellació, que és la que formula el Diputat senyor Armet, del Grup Socialista, al Consell Executiu, sobre els criteris d'actuació que aquest té en relació amb l'edició i la difusió de publicacions.

El senyor Armet té la paraula per al torn d'exposició.

El Sr. ARMET : Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc aquest Diputat vol agrair l'actitud sempre cavallerosa de l'Honorable Conseller Adjunt a la Presidència i dir-li, des d'aquesta tribuna, que el Grup Socialista sempre respondrà amb actituds de comprensió davant l'elegància de l'exposició quant a la justificació de la seva no compareixença.

El Grup Socialista ha presentat una interpellació que diu textualment : «Quina política i quins criteris d'actuació té el Consell Executiu en relació amb l'edició i difusió de publicacions? En els Socialistes hi ha hagut, al llarg d'aquests tres anys, una preocupació per la dimensió publicitària del Consell Executiu, i especialment pel que fa al necessari control d'activitats que podrien ser titllades, directament o indirectament, com a activitats de propaganda. Des d'aquest punt de vista, nosaltres, pel que fa referència a la Subdirecció d'Acció Cívica, defensàvem una mínima Comissió parlamentària que pogués fer el control del que serien les directrius centrals. Això, sabem que no ha estat possible. Els socialistes entenem que la tasca d'acció feta, l'acció de govern feta pel Consell Exe-

cutiu, és ja una tradició a Catalunya, convé potenciar-la, convé explicitar-la, i així s'ha fet; no tenim res a dir-hi, malgrat que hi hagi una certa indelicadesa que alguns dels volums dels publicats faci referència a la Generalitat provisional estrictament pel que fa al Departament en què em sembla que hi havia un membre de Convergència i no dels altres, però entenem que tot aquest recull és lògic i és positiu.

Però voldríem fer un conjunt de reflexions a aquesta Cambra. Les fronteres entre la comunicació i la propaganda encara no estan del tot establertes. És bo que els ciutadans coneguin les realitzacions del Govern; és bo, tanmateix, que els ciutadans siguin informats dels seus drets i de les seves obligacions. També és bo que els ciutadans rebin del Govern una imatge engrescadora i real de la Catalunya autònoma, que tots plegats estem construint, i és per a assolir aquests objectius que el Govern de la Generalitat i tots els governs del món compten en els seus pressupostos amb les partides pertinents que permeten una política d'edicions encaminada a una major informació al ciutadà. Però aquest no és el cas de la Generalitat de Catalunya. La Generalitat de Catalunya s'ha convertit en la primera empresa editora del país, concretament, l'actuació del Consell Executiu. Quin és el seu catàleg? Quina és la seva rendibilitat? Quina és la seva difusió? L'heterogènia política editorial del Consell Executiu tan sols ens porta a pensar en dues possibilitats: o bé el Consell Executiu no s'ha plantejat una racionalització en la política d'edicions, o bé les edicions del Consell Executiu responen a causes en alguns casos alienes a la tasca de govern.

Tal vegada, algun dels Diputats presents es pugui sorprendre de la importància que el Grup que m'honoro a representar dona a aquest tema. Potser algú de vostès pugui malinterpretar que el que volem els socialistes és una reducció de les publicacions de la Generalitat. Nosaltres varem dir el que creïem en els debats de pressupostos, en relació amb les partides assignades a publicitat, a promoció, a difusió de l'acció de govern, i ens semblaren globalment desmesurades. Però no és aquesta la nostra intenció. Volem que la imatge de la Generalitat sigui al màxim de prestigiosa, i sabem que aquest prestigi es crea tant amb el paper *couché* com amb una correcta i racional acció de govern. Per desgràcia, haig d'afirmar que en matèria de publicacions, la Generalitat gasta molt més paper *couché* que eficàcia dirigida a uns objectius coherents de política de govern. Els socialistes considerem aquest tema més enllà de la simple gestió d'una partida pressupostària. Molts anys de lectura ens han ensenyat a tots plegats de quina manera qualsevol idea vulgar assoleix el caire de genialitat quan passa a la lletra impresa. Els llibres tenen aquesta rara virtut. Fins i tot, els llibres que vostès mateixos han editat ens demostren, en alguns casos, com gràcies a la lletra impresa una conversa de cafè pot esdevenir quelcom semblant a un programa de govern.

Els socialistes considerem que en matèria de publicacions el Consell Executiu, conscientment o inconscientment, està portant una política que podríem qualificar de desordenada, escassament rendible, implícitament partidista en determinats casos.

Desordenada perquè no únicament no hi ha coordinació entre les publicacions de les diferents Conselleries, sinó que els títols fins ara editats contempnen una gamma variadíssima

de matèries que van, des dels llibres tècnics, als anuaris i als fitxers, tots ells d'indiscutible utilitat, si es posen al dia, fins als llibres d'incomprensible edició i presentació. No voldria fer-ne esment, perquè entraria en criteris de subjectivisme o assenyalar alguna publicació en concret que no és el nostre ànim. Tampoc no s'observa cap criteri formal que presideixi l'edició de llibres. El record que tots tenim d'una estètica noucentista, o d'una estètica que si més no es trasllada als millors moments de la nostra literatura, i que fa que quan vingui un visitant de fora de Catalunya i es pugui ensenyar amb orgull les col·leccions «Bernat Metge» i «Els nostres clàssics», que obceix, si més no, a un cert criteri de presentació formal, no es pot dir avui de la biblioteca de títols que ens ha ofert el Consell Executiu, que no deixa d'ésser un garbuix, on, fins i tot, les senyes d'identitat de la mateixa Generalitat, l'escut de la Generalitat, es presenten en diverses modalitats, en diverses presentacions formals.

Escassament rendible, perquè quan la difusió d'aquestes publicacions no té en cap moment una voluntat expansiva, hom diria que les publicacions de la Generalitat estan concebudes més per a una autogratisficació dels membres del partit del Govern. La seva difusió, sovint circumscrita a àmbits dels ja convençuts —entre els quals ens incloem nosaltres—, demostra una escassa voluntat que les publicacions del Consell Executiu compleixin efectivament la funció social que els hauria de ser pròpia. Les publicacions han arribat a ser per al Consell Executiu més un element representatiu, i sovint sumptuós, que no pas un vehicle de comunicació entre el Govern i els ciutadans, i implícitament partidista, per tal com en determinats casos s'oblida la posició obligadament institucional que hauria de presidir la política de publicacions de la Generalitat. I no ens referim amb això als continguts ideològics del programa de govern, legítims, d'altra banda, per la voluntat popular; ens referim, concretament, als continguts i opinions polítiques conjunturals que es traspuen en determinats opuscles i llibres: plantejament de conjunturalisme polític, subjectivisme en les opinions. No s'hi reflecteix, per tant, una política de govern que obceix a una orientació ideològica que, al seu moment, tingué el suport popular. I vull fer aquesta matisació perquè és molt important que s'entengui que tota política de govern no és mai neutral, que correspon als continguts ideològics, correspon als continguts programàtics, que la seva difusió selectiva té un ple sentit i té una plena justificació en l'actuació de govern; el que, evidentment, no té un ple sentit ni una justificació en una política de govern és l'explicitació d'aspectes conjunturals i subjectius referits no a una institució, a un govern o a un president de govern, sinó a les opinions d'una persona, malgrat que aquesta persona pugui coincidir històricament amb la figura del President de la Generalitat.

Crec que aquests tres elements que he volgut assenyalar aquí, que la política de publicacions es mostra desordenada —i he assenyalat els criteris que em semblen cabdals, que demostren a bastament les nostres posicions—, que és escassament rendible —i vull recordar aquí que no coneixem cap control de la seva explotació econòmica i cap valoració dels costos de cadascuna de les publicacions— i implícitament partidista, perquè creiem sincerament, i tenim elements damunt de la taula per a demostrar-ho, que s'ha fet així.

He volgut ser molt curós en aquesta intervenció, he volgut donar un sentit precís als adjectius que en cada cas nosaltres utilitzàvem, he volgut situar el prestigi de la Generalitat, que nosaltres serem els primers a defensar sempre, per damunt de consideracions partidistes, i crec —i així ho espero— que d'aquesta interpellació no té per què sortir un enfrontament, sinó realment un diàleg sincer que pugui fer que aquesta política de publicacions de la Generalitat respongui als interessos nacionals de Catalunya, expressats democràticament en cada moment històric.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per a la resposta té la paraula l'Honorable senyor Conseller Adjunt a la Presidència.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA : Molt Honorable senyor President, Il·lustres senyores i senyors membres d'aquesta Cambra, en primer lloc, vull agrair a l'Il·lustre Diputat senyor Armet els tons de moderació i objectivitat amb què ha revestit la seva intervenció, i puc dir-li que, quant a la meua posició personal i, sens dubte, la del Govern, seran sempre correspostos.

A l'exposició de motius de la interpellació del Grup Socialista sobre la política i criteris del Consell Executiu en relació amb l'edició i difusió de publicacions del Govern, hi ha algunes consideracions que cal precisar des del primer moment. S'esmenta : a) un suposat luxe en la presentació de les publicacions del Govern; b) l'interès dubtós de bona part dels llibres editats, i c) la divulgació dels parlaments del President de la Generalitat, amb l'afirmació que difícilment podríem trobar un precedent en cap règim democràtic en què les intervencions, oficials o no, del cap del Govern siguin divulgades a costa dels diners públics i abans d'haver culminat el seu mandat.

Uns mots primer sobre aquestes afirmacions.

U, sobre el luxe de presentació que es diu que caracteritza els títols i fulletons publicats pel Servei Central de Publicacions. Abans de tot cal precisar que el Servei Central de Publicacions, dependent de la Direcció del *Diari Oficial*, té encomanada l'edició dels materials encarregats pel Secretari General de la Presidència, i també exerceix una coordinació en determinats aspectes de distribució i informació pública dels materials editats per tots els Departaments, tal com estableix el Decret 388, del 22 d'octubre de 1981, *Diari Oficial de la Generalitat*, número 170, però cada Departament edita, d'acord amb la política del Govern i el seu pressupost, aprovat per aquesta Cambra. Dins d'allò que en el món editorial s'entén per edició de luxe, ni el Servei Central de Publicacions ni cap òrgan dels Departaments de Govern no ha editat cap llibre o fullet que es pugui caracteritzar així : de luxe —per exemple, ni cal dir-ho, a desgrat de les paraules del molt Il·lustre senyor Diputat, el paper *couché* hi és en una proporció mínima—, ni per la seva presentació material ni pel preu de cost o de venda. El llibre més car editat pel Govern i en venda actualment és el llibre blanc *Catalunya i la Comunitat Econòmica Europea*, que té el preu de venda fixat en dues mil pessetes. Cap empresa del món editorial no s'atreviria a qualificar-lo de llibre de luxe. Una altra cosa és que, en general, llevat d'algunes poques excepcions, els llibres i fullets editats pels Departaments tinguin una certa qualitat gràfica, en alguns casos àdhuc remarcable.

En tot cas, això hauria de satisfer tothom, en lloc de merèixer una crítica.

Pel que fa a fullets, el Servei Central de Publicacions com a tal només n'ha editat dos. Cap d'ells no és una edició de luxe —són aquests que em permeto ensenyar als Il·lustres senyors Diputats. En tot cas, voldríem que la bona imatge de la Generalitat fos norma de les publicacions del Govern i que la seva imatge, si més no, s'assemblés a la bona imatge que ha aconseguit el Parlament de Catalunya amb llibres ben editats, com *L'obra legislativa del Parlament de Catalunya 1932-39* o el llibre il·lustrat amb profusió de fotocroms titulat *El Parlament de Catalunya*, en diversos idiomes. No creiem que el senyor Armet consideri de luxe aquestes publicacions del Parlament. Les més ben editades pel Govern no superen, en cap cas, la bella presentació d'aquelles, bellesa que, ni cal dir-ho, tots elogiem i trobem justificada.

Sobre l'interès dubtós de bona part dels llibres editats, constatem que el senyor Diputat dubta, però no ens revela on recau concretament el seu dubte. Ens hauria agradat més precisió en relació amb això per a identificar millor la preocupació socialista. És cert que no tots els materials editats pels Departaments tenen el mateix interès. Des d'un llibre blanc, més aviat tècnic, passant per uns materials d'utilitat per a tot ciutadà —exemple, *Manual de l'usuari sobre l'habitatge*—, o per un fullet sobre les comarques de Catalunya, o per un nomenclàtor internacional sobre la ciència i la tecnologia, per exemple, hi ha diferències notables en l'àmbit del sector interessat, però això no exclou l'interès específic de cada un d'ells. En tot cas, aquí rau, sens dubte, la diferència de la política del Govern en matèria de publicacions de la que pugui pretendre, justificadament des del seu punt de vista, l'oposició. Sigui com sigui, el fet cert és que les publicacions de la Generalitat es difonen bé i força s'han exhaurit en la venda.

Tres, sobre la divulgació dels parlaments del President de la Generalitat. Sorpren que, al Grup Socialista, el preocupi que es difonguin els parlaments oficials de qui ostenta la més alta representació de la Generalitat i l'ordinària de l'Estat a Catalunya, segons l'article 32.2 de l'Estatut. Els parlaments oficials es fan per ser coneguts i rarament la premsa i els altres mitjans de comunicació els reproduïxen íntegrament. El fet que en el recull de parlaments del President de la Generalitat se n'eslavisés un, només un —no diversos, com pretén la interpellació socialista—, que fou pronunciat arran d'un acte on el President de la Generalitat assistí també com a Secretari General del partit del Govern, no invalida la tesi que defensem. Es tracta d'un de sol sobre trenta-vuit, i encara no de política específica, sinó genèrica, i amb un enfocament més aviat històric. Malgrat tot, això no es tornarà a repetir. De tota manera, volem deixar constància que el Portaveu del Grup Socialista va errat quan afirma que «difícilment podríem trobar un precedent en cap règim democràtic en què les intervencions oficials o no del cap del Govern siguin divulgades a costa dels diners públics i abans d'haver culminat el seu mandat» —diu literalment el preàmbul de la interpellació. Prego a l'Il·lustre senyor Diputat que repassi els reculls bibliogràfics internacionals, si és que no vol repassar les publicacions del Govern de la Generalitat provisional, on el Partit Socialista fou representat per ell mateix i pel Primer Secretari del seu Partit, i veurà que és pràctica habitual l'edició dels dis-

cursos dels presidents. Podríem citar, no sols els de la presidència del primer Govern constitucional d'Espanya, sinó també els dels Estats Units, o, si en prefereix un de socialista, el cas del president Mitterrand, concretament el *Discurs prononcé par Monsieur François Mitterrand, Président de la République Française, devant le Bundestag*, editat pel Ministeri d'Afers Exteriors francès el gener del 1983. I molts d'altres que ometem per no cansar la Cambra amb detalls als quals hauríem preferit no haver de recórrer si no ens hi hagués, en certa manera, obligat l'Il·lustre senyor Diputat.

De tota manera, no és pas agradable haver de fer una darrera referència de caràcter institucional. Em sembla molt bé que els socialistes es preocupin de difondre amb l'erari públic municipal, no sols els discursos de l'ex-alcalde de Barcelona, senyor Narcís Serra, un cop acabat el seu mandat, sinó també els de l'actual Alcalde, senyor Pasqual Maragall, tot just publicats. Em refereixo a aquestes publicacions, que trobo molt ben fetes, però que, evidentment, no acaben de casar amb la visió que ens exposa el senyor Armet. Em sembla molt bé perquè és ben segur que es tracta de discursos que han de conèixer els ciutadans de Barcelona. El que no em sembla gens bé és que allò que concedeixen al cap de govern municipal ho neguin al cap de govern de la Generalitat, que representa tota la institució, tant més que dos dels volums publicats pel Departament de la Presidència de la Generalitat tenen com a objectiu ajudar a entendre aspectes de la realitat de Catalunya, desfer possibles malentesos amb la resta de l'Estat i, en definitiva, col·laborar a l'entesa entre tots els pobles de l'Estat espanyol. Aquesta és també una funció derivada de l'autoritat que ostenta.

I, ara, entrant ja concretament en el tema de la interpellació, em permetré d'exposar el que segueix.

És obvi que els criteris d'un govern en matèria de publicacions no poden ser idèntics als d'una editorial de caràcter comercial. Això vol dir que la rendibilitat econòmica no pot ser criteri decisiu, per bé que la despesa de diner públic ha de ser i és controlada d'acord amb els pressupostos aprovats pel Parlament. Per Ordre del 23 de novembre de 1978, *Diari Oficial de la Generalitat*, número 10, del 30 de novembre de 1978, la Generalitat provisional determinava uns materials mínims que havien d'ésser editats per l'òrgan oficial de publicacions. Aquesta Ordre, no derogada, esmenta les memòries periòdiques de les actuacions del Govern, els reculls de disposicions de la Generalitat, informes dels treballs de les Comissions Mixtes de transferències, materials sobre organització, estructura i càrrecs de la Generalitat, etcètera. Aquestes normes es van complir, llevat dels casos que puguin representar duplicació, com és el cas del directori titulat *Llibre de les institucions*, que publica la Diputació de Barcelona. A mesura que la Generalitat ha anat rebent els traspassos de l'Administració de l'Estat, el Govern ha donat a conèixer materials diversos en totes les àrees de govern i de les seves competències, amb el benentès que la importància dels materials editats és notablement diferent, no sols per la forma —llibres, fullets, publicacions periòdiques, butlletins que ha fet, etcètera—, sinó també per la seva destinació, sectors molt amplis en alguns casos, més limitats en altres.

La política del Govern en matèria de difusió impresa té un triple objectiu: primer, informar els ciutadans sobre les actua-

cions en els diversos nivells de l'Administració, de manera que el nostre poble conegui i valori els fruits que ens reporten l'autonomia i la democràcia. El programa de govern aprovat per aquest Parlament ha de ser conegut en els seus objectius i en els seus resultats, siguin bons o limitats. Així es col·labora a fer present les nostres institucions nacionals en la vida ciutadana i a divulgar la seva resposta a la problemàtica complexa a la qual el Govern ha de fer front. Els llibres *Acció de govern*, les memòries dels Departaments i fullets diversos estan en aquesta línia.

Segon, aquesta informació, en ocasions, vol col·laborar a conformar també una ciutadania responsable a tots els nivells, cívica, professional, comercial, industrial, etcètera, i promoure actituds cíviques imprescindibles per a fer de Catalunya un país confortable per a tothom. En aquesta línia s'inscriu la publicació de materials que van del llibre al cartell, amb temàtica molt diversa, objecte a voltes de campanyes de caràcter cívica, cultural, lingüística, sanitària, pedagògica, turística, juvenil, esportiva, ecològica, etcètera. En l'àmbit cultural, les diverses actuacions en matèria d'exposicions i mostres, actes commemoratius i històrics, difusió i promoció cultural en general tenen la seva expressió en materials gràfics abundants que, a voltes, transcendeixen l'actualitat del moment.

Tercer, el Govern ha donat també importància als temes relacionats amb l'Administració pública i amb l'Administració local. Llibres com el *Formulari de documentació municipal*, dues edicions, el de procediment administratiu, *Els municipis de Catalunya*, exhaurit en la venda, *Els serveis municipals a Catalunya*, etcètera, en són exemples. També l'estat de situació de l'Administració de justícia, concretament, *Els partits judicials a Catalunya*.

El Govern també promou l'elaboració de materials més tècnics i especialitzats, amb un àmbit d'interès més reduït, però no menys important. Aquests materials poden ser reculls de dades en ordre a una actuació de govern, tant de caràcter local com nacional. Els diversos llibres blancs editats, l'estudi sobre l'energia solar a Catalunya, els estudis tècnics que poden ser també d'utilitat a diversos col·lectius que conformen el nostre teixit social: l'estat de situació laboral, *Butlletí d'ocupació*, o el cooperativisme, *Guia de cooperatives*; la infraestructura viària, de transports, d'ensenyament, d'activitats juvenils, de sanitat, de turisme, etcètera, en són altres exemples.

En matèria econòmica tenim el nou butlletí *Nota d'economia*, amb dades i indicadors bàsics per al seguiment elemental de la conjuntura econòmica catalana i espanyola.

Aquests i altres materials especialitzats havien d'ésser editats, atesa la seva inexistència a Catalunya, i la necessitat d'anar accedint a la condició de país normalitzat. Llibres com la *Bibliografia bàsica a les biblioteques públiques*, les *Descripcions bibliogràfiques internacionals*, els *Sistemes per a la conservació, documentació i restauració de museus*, *Normes per a la classificació d'arxius* o els *Materials per a la història de la premsa a Catalunya*, o *Material per al coneixement dels arxius*, obra del senyor Jaume Sobrequés, o l'*Estat de situació de les excavacions arqueològiques a Catalunya*, són fonts d'informació resultat d'una recerca promoguda pel Govern i de gran utilitat per a la mateixa Administració i per als especialistes.

El Govern dona particular importància a les publicacions en matèria d'ensenyament, tant pel que fa a donar coneixement i

informació sobre la realitat pedagògica a Catalunya, com a dotar de materials útils els mestres i les escoles de la Generalitat: butlletins dels mestres, programacions, recerca educativa, *Vocabulari de la fusteria* —exhaurit—, o de química, per a la formació professional, etcètera.

Després d'aquesta ràpida ressenya de la política de publicacions del Govern, deixem a la consideració del Grup Socialista si allò que la caracteritza és l'interès dubtós de bona part dels llibres i materials editats.

Per la nostra part, afirmem que tot això, malgrat les limitacions, és d'interès per al país, i que és coherent amb el nostre programa de govern, amb el benentès que l'acció de govern no es mesura, fonamentalment, per les seves publicacions, sinó que aquestes en són només una expressió. Evidentment, s'ha fet molt més del que s'ha publicat.

Difusió de les publicacions. La política que informa la tasca dels òrgans de publicacions del Govern comporta, evidentment, uns criteris de difusió adequats, perquè és obvi que no s'editen llibres o materials perquè es quedin als magatzems.

El Decret 388/1981, del 22 d'octubre, sobre publicacions de la Generalitat, estableix com s'ha de canalitzar la distribució de publicacions a llibreries, disposa les trameses, entre d'altres, al Servei de Biblioteques, a fi de fornir la xarxa de biblioteques de la Generalitat. També es trameten totes les publicacions del Govern a una quarantena de biblioteques nacionals més importants del món.

La política de distribució i de comercialització de les publicacions del Govern es basa en dos principis fonamentals: la màxima difusió possible i la no interferència en els circuits de distribució i venda, a fi de no competir amb el sector. Això vol dir que, malgrat que alguns materials, per la seva naturalesa, no són fets per a ser posats a la venda, en general es procura que tots els llibres puguin ser venuts a les llibreries; no sols perquè, d'aquesta manera, es pugui recuperar part de la inversió realitzada, sinó perquè la distribució gratuïta no sempre és la millor manera de difondre un material que el ciutadà, lògicament, cercarà a les llibreries.

Ara bé, per a la difusió de llibres o materials impresos, això no és suficient. Cal una tasca de promoció que els òrgans corresponents de publicacions i, especialment, el Servei Central de Publicacions de la Presidència, realitza a tres nivells. Primer, publicitat; periòdicament es fa una publicitat global en diaris i revistes d'informació general o especialitzada, i en aparèixer novetats. D'aquesta manera, es col·labora també al sosteniment de publicacions periòdiques catalanes en dificultats. Segon, edició d'un catàleg general de publicacions —és aquest, ja el coneixeu, sens dubte. Des de l'abril de 1981 s'han distribuït vora cinquanta mil exemplars. Després del catàleg editat al juny del 1982, s'està editant ara el que comprèn fins al començament del 1983. Tercer, exposició itinerant «La Generalitat informa»; es tracta d'una mostra de caràcter netament institucional que recull, d'una manera exhaustiva, tots els materials editats, des del restabliment de la Generalitat, l'any 1977, fins al dia d'avui, tant pel Govern com pel Parlament. Aquesta exposició conté uns dos-cents llibres, més de dos-cents cartells i uns quatre-cents fullets, tríptics i material lleuger. Aquesta mostra, iniciada a l'abril del 1982, ha recorregut ja una vintena de poblacions de Catalunya i ha de recórrer totes les capitals de comarca. L'exposició es realitza amb la col·labo-

ració dels ajuntaments, i ha estat acollida arreu amb interès notable, inclosos els ajuntaments socialistes. Avui s'inaugura, precisament, al Centre Cívic de Sarrià, on romandrà fins al dia 20 de març. A l'exposició es distribueix el catàleg general de publicacions i un fullet explicatiu sobre com adquirir els materials editats pels Departaments del Govern.

Considerem que, dins de les limitacions pressupostàries en concepte de publicacions, el Govern difícilment pot fer més per a una distribució de les seves publicacions adreçades al gran públic. Creiem que, amb tot això, donem resposta a la interpellació socialista sobre la política i els criteris d'actuació del Consell Executiu, en relació amb l'edició i la difusió de publicacions.

Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat interpellant té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, intentaré fer els esforços per poder dir, de forma clara i al més concreta possible, el que preocupa al Grup Socialista i el que l'ha dut a plantejar-se aquesta interpellació.

En primer lloc, hi ha els aspectes quantitatius de la política publicitària de la Generalitat en el sentit més ampli, que el Conseller Adjunt a la Presidència ha esmentat quan parlava de publicacions. La preocupació lògica és que, si aquesta política comporta 1 000 milions de pessetes, és a dir, el 50% del que es dedica a política subsectorial de lluita contra l'atur, em sembla quantitativament desmesurat.

En segon lloc, a nosaltres ens preocupa qui decideix les publicacions: que és una atomització de decisions, o hi ha un centre coordinador? Qui ho decideix? I no em faci dir, senyor Conseller, totes les publicacions que em semblen innecessàries o que no queden justificades des de la perspectiva d'una política d'estalvi del sector públic, o des de la perspectiva de la seva rendibilitat econòmica. I que quedi clar que aspectes sumptuosos i luxosos de publicacions importants, accions de govern, discursos notables, etcètera, formen part del que és l'explicitació d'una política i d'una acció de govern. Vull recordar-li, com a exemple, que la *Guia cultural de Catalunya*, que aquí, concretament, el Diputat de nostre Grup, senyor Lorda, interpellant al Conseller, es demanà que se'n fes una segona edició. Què era aquella *Guia Cultural*? Un fitxer en el qual, fins i tot, es parlava de qui era el representant artístic dels diferents sectors que podien constituir el món de la cultura, amb absències notables que, òbviament, creen una discriminació en relació amb les persones que no hi figuraven, tema greu que no es va corregir, perquè evidentment crea una indefensió relativa en relació amb uns professionals.

Quin és el resultat econòmic global? Política de costos ben calculada, política d'ingressos, amb independència de la política de distribució. Quina és la responsabilitat dels aspectes formals de la publicació, que faci, d'una manera o d'una altra, que puguem parlar de les publicacions tipus A, B, C, etcètera, la presentació formal de les quals respongui a unes característiques de coherència mínimes.

Jo voldria centrar-me, concretament, en el que ha dit el senyor Conseller en relació amb el llibre *Paraules del President de la Generalitat*. Tots els governs del món, l'Alcalde de Barcelona, qualsevol persona amb responsabilitat política té dues fites importants en la seva actuació: centrar la seva actuació

en uns moments històricament determinats, tant si és una presa de possessió com un discurs amb un contingut sectorial específic, especialment els discursos amb característiques econòmiques i socials, la qual cosa fa que, en un mandat, l'explicitació de la política o de les posicions sobre temes centrals es fa en dos o tres moments puntuals. Això és el que diferencia, sovint, l'actuació d'un estadista que sap distingir els moments puntuals en dirigir-se al poble, d'un polític que va xerrant constantment, com podem ser nosaltres, que anem constantment, en aquest Parlament, tenint debats parlamentaris, la qual cosa no vol dir que tots aquests debats parlamentaris tinguin interès. I que quedi clar que, quan dic xerrant, no faig al·lusions a ningú. La qual cosa vol dir que tota política institucional passa per escollir uns discursos institucionals claus, i tots els governs del món fan que el discurs de presa de possessió, el que podria ser, per exemple, a Catalunya —ho dic simplement a tall d'exemple— el discurs de la Fira de Mostres, que pot ser el discurs econòmic de l'any, puguin sortir publicats i pagats amb fons públics.

Vostè em dirà —i agafem *Paraules del President*— que no és el fulletó de François Mitterrand, que no és el fulletó de la presa de possessió de l'Alcalde de Barcelona, que no és el fulletó de les posicions sobre la Barcelona del futur que fa el discurs, també l'Alcalde de Barcelona, sinó que agafem aquestes *Paraules del President*, agafem l'índex i, aleshores, jo he volgut dir, molt discretament, que no cal confondre converses de cafè amb explicitacions de polítiques d'acció de govern.

Des de la declaració a Ràdio Nacional durant l'intent de cop d'Estat, des de la inauguració de l'exposició de París, la clausura del Curs de la Comunitat Autònoma, el parlament a la Casa de Múrcia, un discurs del Parlament, missatges a les Forces Armades, el desè aniversari del Col·legi Universitari de Girona, inauguració del curs, a Sitges, de la Universitat Internacional Menéndez Pelayo, l'homenatge a Eugeni d'Ors, la Diada Nacional a Roda de Ter, una conferència al Cercle d'Economia, un acte acadèmic a l'Institut Català de Cooperación Iberoamericana —de la connotació del qual i dels responsables del qual en podríem parlar llargament en aquell moment històric—, clausura de les Jornades de la PIMEC, cinquantè aniversari d'Unió Democràtica de Catalunya, presentació del deute públic de la Generalitat, etcètera, visita a l'Hogar Castellano-leonés. És a dir, hi ha tot un conjunt d'elements... el discurs de la Confraria dels Vins de Cava de Sant Sadurní... És a dir, no voldria, si us plau, senyores i senyors Diputats, no voldria fer cap tipus de ridiculització, però sí dir-los que a cap país del món amb fons públics no es fa un reguitzell de discursos, converses, de continguts específics diferents, es publiquen pel sector públic, i el Parlament, que té l'obligació de controlar aquesta actuació, resta, evidentment, silenciós, considerant que aquesta política és correcta. Aquesta política no és correcta, aquesta política no té cap paral·lelisme amb cap situació democràtica perquè, en situacions democràtiques, s'escullen els moments institucionals; la pulcritud del que es publica està en funció de la importància històrica democràtica que es dona a una acte determinat que en justifica la publicació. I als règims democràtics es publiquen, qualsevol polític ho pot fer, les memòries, les paraules, els discursos, els posicionaments personals, el pensament polític o el pensament

sobre Catalunya al marge del finançament del sector públic.

Crec que estic intentant fer un esforç per distingir el que és una actitud en uns països democràtics del que és una actitud, sovint freqüent i que hem viscut aquests quaranta anys últims, en la qual, mentre es té el mandat, es considera que la paraula del que mana té un valor, per si mateixa, i, a aquesta paraula del que mana, se li dona suport, des del sector públic, per a ser difosa a la població. Creiem que això és un error des d'una perspectiva democràtica.

Citacions com les del cinquantè aniversari de la Unió Democràtica de Catalunya: «Permeteu-me, benivolguts amics, en primer lloc, que us porti la salutació cordial, la salutació estusiasmant, la salutació molt afectuosa de tot el partit que represento, de Convergència Democràtica de Catalunya.»; en una altra plana, «el nacionalisme català políticament no és prou fort; no sentimentalment, no culturalment, no en altres aspectes, és que no és prou fort en la seva traducció política, en el seu exercici polític, el seu vot no és encara prou fort. Tot això és feina vostra, de la gent d'Unió, de la gent de Convergència, és feina de l'Esquerra Republicana», etcètera, i la connotació que aquí hi ha.

Quan hi ha el tema del debat de l'OTAN aquí, al Parlament, i en unes jornades, concretament de la PIMEC, que possiblement allà s'ha de parlar de reestructuracions industrials, finançament a petita i mitjana empresa, etcètera, diu, clarament: «Quan a mi em deien, dies enrera, “és que ara seria el moment que, amb motiu de l'OTAN, vosaltres féssiu això o allò de més enllà”, jo deia que el vot de l'OTAN, per a nosaltres, no és negociable; que nosaltres hem estat atlantistes sempre» —qui són aquests nosaltres?— «jo he estat atlantista des de 1949, que es va fundar l'OTAN.» I podríem anar llegint tot un conjunt, diguem-ne, d'expressions que, al marge d'allò anecdòtic que representen aquests discursos, a nosaltres ens preocupa.

Però permetin que els digui una cosa amb tota claredat, aquest no és el tema; el tema és que les publicacions han de ser escollides en moments històrics determinats, que difícilment, que difícilment trobarem una absència absoluta de judicis de valor polític, és a dir, no es pot dir que un posicionament institucional és neutre, com he dit al principi. I l'única manera d'evitar-ho és publicar estrictament el que són els discursos que constitueixen actes polítics fonamentals, amb independència que en aquests discursos, legítimament, pugui haver-hi posicionaments del partit que representa. I això, que quedi clar, no parlo aquí d'un plantejament escèptic, sinó que parlo d'un plantejament polític des d'aquestes característiques.

Dit això, a nosaltres ens preocupa sincerament —i, en aquest cas, no crec que sigui una reliscada ingènua— que no hi hagi una política de publicacions que en uns aspectes formals estigui establerta, que no hi hagi una política de comunicació i publicacions que en els aspectes de prioritats no estigui coordinada amb uns responsables específics; que s'observi aquesta dispersió que cadascun dels Departaments pugui fer el que vulgui; que no hi hagi, per tant, una política mínimament coherent. I en relació, concretament, amb aquest llibre *Paraules del President*, que jo no volia treure en aquesta interpellació; vaig posar-ho a la interpellació a tall d'exemple, i ho posava si realment vostè em sortia amb una defensa com la que ha intentat fer, lamentem profundament que es produeixi

in aquests fets. I ho lamentem perquè no és bo que des del sector públic es faci això. I quan nosaltres —i els ho dic, senyores i senyors Diputats— demanem que la Subdirecció d'Acció Cívica tingui el mínim control parlamentari per a les campanyes de propaganda, el que estem defensant no és un control de gestions concretes; estem defensant un control mínim dels principis que inspiren una acció de propaganda i de difusió. I solament amb aquest control mínim parlamentari garantirem que no hi pugui haver mai la condemna que, directament o indirectament s'utilitza un llenguatge propi del partit del Govern, o uns símbols o llenguatges subliminals del partit del Govern.

Crec que si tots plegats fem un esforç, nosaltres en aquest tema no voldríem avançar en les crítiques, el que voldríem és un posicionament d'humilitat del Consell Executiu amb una voluntat de redreçament i amb una voluntat que tot el que pugui significar regles del joc, que són necessàries d'objectivar en un sistema democràtic, coincidissin tots els membres d'aquesta Cambra pel bé de Catalunya.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per al torn de rèplica té la paraula l'Honorable senyor Conseller Adjunt a la Presidència.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA : Bé, serà breument perquè no vull cansar la Cambra després de la meua llarguíssima exposició d'abans, però voldria que el senyor Diputat interpellant tingués present que moltes de les coses que ens ha dit no són més que opinions : triar entre un sistema o un altre. En realitat, ell creu que només s'haurien de publicar discursos d'un moment determinat, i nosaltres podem opinar perfectament el contrari. Per tant, en aquest sentit, no crec que sigui més que reconèixer que té dret a opinar en aquest sentit, però ell hauria de creure que nosaltres tenim dret a opinar d'una altra manera.

D'altra banda, jo voldria que tinguessin present que les publicacions a les quals jo he alludit, no per protestar-ne, sinó, al contrari, per donar-les per bones, —per exemple, de l'Ajuntament de Barcelona— estan mancades d'aquests defectes —ell creu que són defectes, jo crec que no ho són— de fer, no ja una proclamació subliminal d'una determinada política, sinó una expressió clara i rotunda d'una política determinada, que crec que està perfectament en el seu dret d'exposar, i, per això, sollicitem també pel nostre cantó el mateix dret.

D'altra banda, quant a la quantitat que s'ha esmerçat en això no és més ni menys que la que és prevista en el Pressupost, i, si la discussió del proper Pressupost l'Il·lustre senyor Diputat interpellant creu que ens ha de retallar les ales en aquest sentit, estarà en el seu dret de proposar-ho i la Cambra de decidir el que convingui en aquest sentit.

D'altra banda, cal que tinguem present que ho hem fet, ni cal dir-ho, amb una moderació, sense paper *couché*, o, almenys, amb una petita proporció de paper *couché*, i crec jo que dintre d'un estil que, sense ser tan enormement uniformista, com ho va ser el noucentista del temps de la Mancomunitat, que tenia, d'una altra banda, un estoc de publicacions molt més limitat que el que nosaltres podem i hem de tenir. Malgrat tot té un estil general, i, encara que al principi potser sí que hi havia una certa dispersió en aquesta matèria, hem anat conduint això de manera que es vagi fent dintre de la necessària i

indispensable varietat, quant al contingut, quant a la destinació —de manera que hi hagi un estil general en el qual es reconegui l'estil de la Generalitat de Catalunya.

Res més que això, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Aquesta interpellació ha durat molt més temps que no pas els temps que fixa el Reglament. Jo voldria pregar als Honorables senyors Consellers i als Diputats interpellants que s'esforcin per ajustar-se als temps reglamentaris, perquè no en totes les ocasions la Presidència podrà acceptar, com avui, que no teníem massa pressa, que aquests temps siguin ultrapassats considerablement.

Preguntes amb resposta oral

Pregunta al Consell Executiu sobre l'actuació d'aquest en l'empresa PIHER, SA

I, bé, passem al darrer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes amb resposta oral. La primera és la que adreça al Consell Executiu el Diputat senyor Antoni Lucchetti, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, sobre quina actuació ha tingut el Consell per tal d'assegurar la viabilitat de l'empresa PIHER.

El Sr. LUCCHETTI : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, breument. La preocupació nostra neix arran dels conflictes que hi han hagut darrerament entorn d'aquesta empresa; nosaltres, el nostre Grup parlamentari, el partit que representem, pensàvem que aquesta era una empresa —ho pensem, n'estem convençuts—, que és una de les empreses de Catalunya amb possibilitats. És una empresa —jo encara recordo, fa anys, que quan rebíem aparells electrònics alemanys, els obríem i hi trobàvem dintre components fabricats aquí, a Catalunya, per PIHER, i això era una satisfacció que no sé si avui encara es dona— que ha tingut delegació als Estats Units, és una empresa que ha tingut una projecció, que pensem que té unes grans possibilitats de tirar endavant i que ens preocupa la manera com s'estan abordant les solucions a donar i la manca de sintonia entre l'Administració, d'una banda, la direcció de l'empresa, de l'altra, i els treballadors, que —recordem-ho—, per a nosaltres, almenys —és evident que no ho és per a tothom—, per a nosaltres almenys, representen una peça fonamental de l'empresa, sense la qual no hi ha ni pla de viabilitat ni hi ha reorganització de l'empresa, ni jo diria reestructuració sectorial ni res. Aquesta és una empresa que ha arribat a tenir una participació de l'INI —en la Memòria de l'INI de l'any 79, d'un 34,33; avui en aquests moments, com que aquests percentatges varien, m'és difícil de determinar-ho—, és un grup d'empreses amb diferents centres de treball. Explico tot això, tot i que sé, òbviament, que els Il·lustres senyors Diputats i Diputades coneixen perfectament la importància per a Catalunya d'aquest sector, la importància no únicament quantitativa, sinó qualitativa; està precisament en un sector estratègic de la nostra economia, com és el dels components electrònics.

Bé, aquesta empresa té una pla de viabilitat, un pla de viabilitat acceptat pel conjunt dels treballadors; un pla de viabilitat que implica 450 milions de pessetes en subvencions —450 milions de pessetes en subvencions—, crèdits oficials per 235 milions de pessetes, avals per 760 milions de pessetes —estic par-

lant d'un període de tres anys, són xifres no anuals—, un aval, concedit ja pel CARIC, de 100 milions de pessetes, el mes de juliol de l'any passat; ajornament a la Seguretat Social, a Hisenda, bonificacions fiscals..., tot el que, en definitiva, contempla un pla; no és que s'hagin donat aquí mesures no contingudes en la normativa de restructuració, de reconversió industrial que avui ja hi és, en el país, i que a nosaltres no ens agrada, que nosaltres hem combatut, però que és la que hi ha.

El que avui ens preocupa més —per això fèiem aquesta pregunta i ho veiem de nou, ho observem—, és que aquí només hi ha el senyor Rigol «solo ante el peligro» novament, quan el que nosaltres plantegem, com sempre, no és mai estrictament un problema de treball, estrictament un problema laboral, és un problema de reconversió industrial, és un problema de finançament, és un problema de projecció exterior, és un problema, en definitiva, de viabilitat d'una empresa... Sí, ja sé que hi ha molts altres Consellers, no dubto que el senyor Laporte, el Conseller de Sanitat, pot aportar coses valuósíssimes sobre el pla de viabilitat de PIHER, però m'hauria agradat que hi hagués hagut els Consellers més directament afectats per la matèria. De tota manera, la pregunta era al Consell Executiu, i acceptem, com a Portaveu del Consell Executiu, com és obvi, el senyor Rigol, tot i que insisteixo en aquesta preocupació nostra perquè sempre ens fa la impressió, la trista impressió que els temes aquests es releguen únicament a una Conselleria, que és l'única que se n'ha de preocupar i, les altres, una mica, doncs, bé, ja signen de tant en tant el que han de signar i prou.

La nostra preocupació en aquest moment molt en concret és perquè l'últim conflicte neix del fet que, després d'haver aprovat, per la Comissió executiva, el pla de reconversió, aquest pla de viabilitat, d'haver votat els treballadors l'acceptació d'un pla —no ho he dit abans— que comporta sacrificis notables per a la plantilla d'aquí, del centre que tenen a Badalona, sacrificis que arriben fins a la supressió de 189 llocs de treball —estem parlant d'una plantilla de sis-cents, de sis-cents i escaig—, és un sacrifici important. Això s'accepta, i després d'aquesta acceptació del sacrifici l'empresa —no ho sabem, ho podem suposar perfectament a través de quines pressions— fa que la comissió executiva del pla aprovi també un expedient de regulació d'ocupació addicional que no havia figurat en el pla inicial de suspensió de contractes de treball de 275 treballadors durant sis mesos. Això, a nosaltres, ens sembla, en fi —no ho voldria dir—, un joc en què no es respecta unes regles. Quan es pacta un pla de viabilitat, es pacta entre empresa, treballadors i Administració unes solucions per a tirar endavant una empresa.

Ihi insistim : nosaltres creiem que aquesta és una empresa que té viabilitat, que té possibilitats, i que hauríem de mirar entre tots de no malmetre-les amb uns expedients de regulació d'ocupació que, al nostre entendre —a l'entendre del nostre Grup, a l'entendre d'experts sindicals que han analitzat el tema, a l'entendre d'economistes externs que han estudiat aquest tema—, és un expedient de regulació d'ocupació que, sincerament, l'únic que farà serà agreujar els problemes de l'empresa, agreujar els problemes de l'empresa.

Aleshores, nosaltres, la nostra preocupació era per conèixer la mediació que sabem que hi ha hagut, com sempre existeix, d'aquest home bo del Consell Executiu que és el senyor Rigol

—i ho dic amb un gran respecte. Ell fa aquesta mediació, però ens sembla un cop més una gota d'aigua en un oceà, que no és una política coherent de l'Administració, i, en aquest cas, m'hi refereixo globalment, segurament no tant responsabilitat exclusiva, evidentment, d'aquí, del Consell Executiu, com, en general, de l'Administració que ha de resoldre aquest problema.

Nosaltres voldríem saber quin paper ha jugat la Generalitat en tot això, i quins són els esforços que estem fent entre tots per resoldre aquest problema.

Res més, senyor President. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Consell Executiu, per a respondre la pregunta, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Treball.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Lucchetti, jo no sé en aquest moment —no en tinc la informació— el resultat de l'última assemblea, que em sembla que va ser ahir, i no sé si es va aprovar un principi d'acord que s'havia establert allà, concretament en el Departament de Treball, però em sembla que sí que es va arribar a la formulació d'un acord, i, lògicament, semblava que l'Assemblea podia acceptar-lo. M'ho semblava.

Jo voldria... és que una vegada vaig portar un informe escrit d'una pregunta que se'm feia també sobre una empresa en concret i es va malinterpretar, en el sentit que jo venia aquí, llegia quatre fulls i després me n'anava. Jo entenc el següent —i permeti'm també que faci aquest preàmbul ara—, és a dir, quan des del Parlament se'm demana l'estat de la qüestió d'una empresa, jo penso que en aquest moment haig de fer una certa informació institucional, i, si més no, que quedi constància des de la institució perquè és la informació que es dóna, diguem-ne, als representants del poble de Catalunya i que ha de ser molt fixada. Després, en tot cas, si això porta un debat, hi aportarem els continguts polítics, i, en aquest sentit, em sembla que és un bon mètode en principi, després, si hi ha algun problema molt especial en què cal entrar ja en la qüestió política de fons, ho farem, i alguna vegada ho he fet en algun conflicte. Per tant, si m'ho permet, llegiré, són quatre fulls només per a dir tal com està la cosa.

Pel Reial Decret del 26 de març del 82, es declarà en reconversió el sector industrial de components electrònics a l'empara del que es disposa en el Reial Decret 9/1981, del 5 de juny, sobre mesures per a la reconversió industrial.

El grup industrial PIHER, enquadrat en aquest sector industrial, compta amb diverses societats, entre elles PIHER, amb un centre de treball a Badalona amb una plantilla de sis-cents treballadors, aproximadament —que és on es genera el conflicte, després hi ha PIHER a Tudela, etcètera.

El mes de juny del 81, PIHER es va acollir a aquest pla de reconversió i obtingué resolució favorable de la Comissió executiva del Pla en el mes de juliol del 82, si bé per causa de l'escassetat de recursos de l'Administració central per a la reconversió d'aquest sector, la sollicitud d'ajudes formulada per PIHER va ésser reduïda al voltant del 50% sobre el que entenia que era realment necessària.

Assenyalo aquest primer punt original perquè em penso que condiciona tot el procés que després veurem.

En l'ordre financer, les ajudes acordades fan referència a

subvencions a la inversió, a la investigació i al desenvolupament, i a l'ampliació de capital, crèdit oficial amb garanties de l'empresa, i crèdit oficial i avals amb garantia de l'Estat. Per als conceptes esmentats, el total d'ajudes previstes per al 82 i per al 83 assoleixen la xifra de 1 309 milions de pessetes. Tanmateix, la quantitat realment percebuda fins ara s'eleva a 347 milions de pessetes. Fixin-se en el *décalage* que hi ha entre aquestes dues xifres. Aquest desfasament, a afegir al que ja s'ha assenyalat anteriorment, que les ajudes aprovades signifiquen un 50% de les realment necessàries, ha estat ocasionat, fonamentalment, per les següents causes.

Primera, manca d'instrumentació de les ajudes per a la investigació i desenvolupament, a càrrec del Centro para el Desarrollo Tecnológico e Industrial, el CEDETI, organisme autònom dependent del Ministeri d'Indústria.

Segon, el Banc de Crèdit Industrial no ha aconseguit fins ara els crèdits proposats per la Comissió executiva del pla, pel fet de considerar insuficients les garanties de l'empresa.

I, tercer, els crèdits de la banca privada no s'han instrumentat, en la seva gran majoria, perquè considera aquesta que l'aval de l'Estat ha de cobrir el principal i els interessos d'aquests crèdits. Com sigui que aquesta qüestió afecta diversos plans de reconversió, el Govern de l'Estat segueix converses amb la banca, amb l'objectiu de donar solució a aquesta qüestió. Aquest és un dels punts de més actualitat, perquè vostè sap que l'ICO, en aquest moment, encara no està disposat a donar els avals aquests.

Amb aquests antecedents, quina és l'actuació del Departament de Treball en relació amb l'expedient de regulació de l'ocupació que afecta els dos-cents setanta-cinc treballadors?

Els acords laborals per al pla de viabilitat preveïen baixes voluntàries d'un mínim de cent cinquanta treballadors, abans del 15 de desembre del 81. Tanmateix, aquestes rescissions voluntàries de contractes de treball no s'han produït ni en el moment present, per causa del desfasament que s'ha donat en les previsions financeres, tal com s'ha assenyalat anteriorment. Les poques baixes que hi ha hagut han estat mitjançant el pagament de la indemnització corresponent, a través de lletres de canvi acceptades per l'empresa.

Els acords laborals preveuen, així mateix, que si no s'assolia aquesta xifra de baixes voluntàries «El comitè de seguiment estudiarà, juntament amb la direcció, les mesures a prendre per a assolir la xifra prevista, i de manera que l'excedent de plantilla no produeixi cap cost addicional sobre el que s'havia previst en el pla. Aquest excedent no quedarà afectat, inicialment, per les limitacions establertes en el tercer paràgraf, punt 2.3, dels presents acords» —i he llegit textualment aquest acord— «que fan referència a la rotació del personal, a l'expedient de regulació d'ocupació, per períodes fins a tres mesos, i acumulatiu a un màxim de sis mesos en un any, i de divuit mesos durant la vigència del pla de reconversió.»

Atès que no s'havien assolit les baixes previstes, l'empresa va procedir, el mes de febrer d'enguany, a presentar davant la Direcció Provincial de Treball i Seguretat Social l'expedient de regulació d'ocupació, sollicitant dos tipus de suspensions dels contractes de treball : de sis mesos de durada per als cent cinquanta treballadors —en raó que no es produís l'excedent de la plantilla motivat per la manca de baixes voluntàries previstes. I sobre aquest punt, jo recordo que és on hi havia la

màxima crispació, en cert sentit lògica, perquè en coincidir amb una xifra d'acomiadaments en el pla de viabilitat, deien : «Els que entraran aquí després són els que quedaran efectivament afectats, diguem-ne, pels acomiadaments.» Aquest era un punt. I de tres mesos de durada, a cent vint-i-vuit treballadors, de conformitat amb les previsions de l'acord laboral per a les suspensions rotatives que ja he esmentat abans.

En tal situació, els treballadors van estimar, amb raó, que el pla de viabilitat és un conjunt de mesures laborals, econòmiques, financeres i de productivitat que impliquen la necessitat d'una aplicació conjunta i coetània, essent, en canvi, la realitat el fet que només les mesures laborals —entre altres, els augments de salaris per sota de les previsions dels índexs de preus al consum— es vénen aplicant de conformitat amb el que està previst, tot el que fa, d'altra banda, que es perdi la credibilitat en el pla de viabilitat i sorgeixi el dubte raonable sobre les possibilitats de continuació de l'empresa. Aquest em sembla que era el punt neuràlgic. És a dir, es fa un pla de viabilitat, amb totes les vessants d'un pla de viabilitat, i, al final, sembla que l'únic que es porta a la pràctica siguin els aspectes laborals, i, evidentment, la credibilitat d'aquest pla de viabilitat va perdent consistència.

Tot això va produir una situació de vaga, i la sollicitud del comitè de vaga de mediació del Departament de Treball, el qual va reunir les parts, assolint els següents acords : «Ofertament a les centrals sindicals, per tal que tècnics d'aquestes centrals comprovessin l'aplicació efectuada per l'empresa dels fons dineraris rebuts fins aleshores. Segon. Els diners que es perceben en el futur, s'aplicaran, en primer lloc, al pagament d'endarreriments salarials i d'indemnitzacions al personal que solliciti la baixa de l'empresa. Tercer. L'increment salarial corresponent al 83 ja acreditat s'abonarà a la paga de febrer.»

I »Quart. Amb referència a les suspensions de contractes, qüestió respecte a la qual la Comissió executiva del pla de reconversió va acordar, amb data del 21 de febrer del 83, la suspensió temporal dels contractes de dos-cents noranta treballadors per un període de sis mesos, l'empresa negociaria amb els representants dels treballadors la presentació, de comú acord, d'un expedient de regulació d'ocupació davant de l'autoritat laboral competent, sota el principi de disminuir el nombre de treballadors afectats per la suspensió de sis mesos, incrementant-se el nombre d'afectats de suspensió durant tres mesos.»

Aquesta negociació ha donat com a resultat que l'empresa presentarà un nou expedient de sollicitud de sis mesos de suspensió per a cent treballadors, i de tres mesos per a cent cinquanta-tres, el qual fa un total de dos-cents cinquanta-tres treballadors afectats. Falta veure si la corresponent assemblea ha aprovat això.

Ateses les dificultats que s'albiraven en la instrumentació de les ajudes financeres acordades en el pla de reconversió, el Consell Executiu va acordar aquell aval de la CARIC, que vostè ja ha esmentat, i d'aquests crèdits es van destinar, en primer lloc, la quantitat de 50 milions per al pagament d'endarreriments salarials. Aquest és, més o menys, l'estat de la qüestió avui, des dels meus informes.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Lucchetti té la paraula per a

la rèplica. Recordaria als senyors Diputats, i també als membres del Consell Executiu, que les preguntes amb resposta oral han de ser breus en la seva formulació i en la seva resposta.

El Sr. LUCCHETTI : Sí, senyor President, totalment d'acord. Molt breument, jo crec que l'anàlisi de la situació que ha fet el senyor Rigol és bàsicament correcta, i que, fins i tot, les preocupacions detectades per ell són les preocupacions reals que en aquest moment hi ha, tant en el comitè d'empresa com en el comitè de vaga, com, en fi, en els organismes que en aquest moment representen els treballadors. Ahir es va arribar, efectivament, a un acord. Aleshores, s'accepta aquest sistema que una part dels treballadors que entrin a l'expedient vagin per aquest sistema de rotació de tres mesos, que sembla que, d'alguna manera, en ampliar el risc sobre més treballadors, disminueix el fet que, després, les mesures posteriors perjudiquin en concret els que ara han participat en aquestes rotacions.

De tota manera, jo voldria dir que s'han produït ja noranta-nou —segons les informacions que m'han facilitat— baixes voluntàries, de les, no cent cinquanta, sinó cent vuitanta-nou que estarien previstes en el pla de viabilitat. Jo el tinc aquí davant, el pla de viabilitat, i són cent vuitanta-nou, més quinze jubilacions anticipades, i sembla que, de fet, d'aquests cent vuitanta-nou, noranta-nou, que és exactament la meitat, no, més de la meitat, han aconseguit ja aquestes baixes voluntàries.

Nosaltres insistim que aquest és un tema en el qual, precisament per aquesta presència indirecta i minoritària de capital públic, és una de les empreses a les quals pensem que la Generalitat hauria de prestar una atenció prioritària. Amb això no vull dir que a les altres no se'ls hagi de prestar atenció; avui, el problema de l'atur és un problema de política global, com jo he dit aquí tantes vegades, però també és un problema d'intervencions concretes —sense intervencions concretes que segueixin aquesta política global no hi ha solució dels problemes—, i que aquesta empresa —insisteixo en el que deia abans—, tant quantitativament com qualitativament juga un paper important aquí, a Catalunya, i, per tant, convé que aquestes accions es tirin endavant.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller desitja afegir algunes paraules? *(Pausa.)* Gràcies.

Pregunta al Consell Executiu

*sobre les gestions que ha fet davant el Govern de l'Estat
sobre les activitats de les empreses del Grup RUMASA a
Catalunya*

El Sr. PRESIDENT : Passem, doncs, a la pregunta següent, que és la que formula al Consell Executiu el Diputat senyor Francesc Frutos, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, sobre les gestions que s'han fet davant el Govern de l'Estat en relació amb les activitats de les empreses del Grup RUMASA a Catalunya. El senyor Frutos té la paraula per a formular la pregunta.

El Sr. FRUTOS : Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Conseller de Treball, jo penso que, de vegades, la lluita de classes té un mal oponent en vostè, perquè, moltes vegades, a través de les seves intervencions

aquí, ens podríem posar d'acord. El que passa és que la política que porta el Consell Executiu, i en aquest cas concret les declaracions, com per exemple, les del senyor Conseller d'Economia i Finances declarant el Decret-llei d'expropiació de RUMASA anticonstitucional, demostren que hi ha un altre tarannà que el seu en el Consell Executiu, sobretot en el que es refereix a les qüestions de caràcter socio-econòmic.

Bé, nosaltres hem de dir, inicialment —ja ho diem en la pregunta—, que el nostre Grup està plenament d'acord amb la mesura d'expropiació de RUMASA, naturalment per a evitar nous mals, i recordar, anecdòticament, però recordar també que a altres decrets-llei en altres moments, plantejats per la UCD en el Parlament espanyol, hi havien donat suport també Alianza Popular, la Minoria Catalana, etcètera. És a dir, que no hi hagi tants escarafalls dels representants qualificats del Consell Executiu, perquè aquestes mesures s'havien pres altres vegades i hi havia hagut un suport de Minoria Catalana.

Bé, aleshores, nosaltres també som conscients de la manca de competències de la Generalitat en aquest cas concret, en aquest cas concret. Però, la manca de competències, en concret, segons l'Estatut, no impedeix fer tota una sèrie d'accions de caràcter polític, de presència política, de presència institucional, en tots els problemes que deriven ja d'aquest Decret-llei d'expropiació de RUMASA.

En primer lloc, aquí ens trobem que aquest cas afecta... ara jo no ho sé exactament, perquè amb les empreses que han sorgit de l'economia submergida de RUMASA, jo no sé quants treballadors afecta ja a Catalunya l'afer aquest, però jo tenia les xifres entre deu i quinze mil, potser ara ho desborden àmpliament; a més a més, hi ha els treballadors indirectes que es veuen afectats, diríem, per aquesta mesura. Però, en definitiva, són milers de treballadors els que es veuen afectats, de diversos rams, de la producció als serveis, banca, alimentació, tèxtil, confecció, químiques, etcètera. És a dir, hi ha tot un ventall de sectors de la producció i dels serveis, i altres milers, que poden venir, de treballadors indirectes, etcètera.

Bé, jo penso, i pensa el nostre Grup que és necessari que la Generalitat intervingui d'acord —i dic la Generalitat, el Consell Executiu de la Generalitat— amb el Govern de l'Estat, partint de la base, naturalment, que la Generalitat també és Estat. Nosaltres pensem que aquesta intervenció hauria de ser sobre les bases següents, fonamentals, i aquí ve el sentit de la nostra pregunta, la nostra preocupació pels llocs de treballs i la situació en què quedaran aquestes empreses.

En primer lloc, la defensa del manteniment dels llocs de treball, i aquí sí que cal fer un treball que vagi més enllà del que coneixem fins ara, de quantificació, perquè aquí van sorgint empreses que directament o indirectament estaven vinculades a RUMASA, però és aquesta economia submergida, que no coneixíem, i que cal ara, en aquests moments, quantificar i veure ja quants treballadors afecta.

Buscar, en tot moment, la participació dels treballadors afectats per cada una d'aquestes empreses, els seus comitès d'empresa o els representants dels treballadors, i, al mateix temps, les centrals sindicals —perquè això també és un problema que desborda àmpliament el marc català, i fins i tot, desborda àmpliament la representativitat sindical que hi ha en algunes empreses, moltes d'elles amb molt dèbil implantació sindical.

Recuperar, en el moment que hi ha inversions —i aquesta pensem que també hauria de ser la iniciativa de la Generalitat, en la línia que ha estat ja la iniciativa del Govern central, que nosaltres aprovem, fins al moment, tot el que representa expropiació i passar al capital públic aquestes empreses.

Recuperar, en tot cas, si hi hagués una marxa endarrere, els diners públics de les empreses a sanejar ara, en aquest moment. És a dir, diners públics que s'inverteixin en aquestes empreses per al seu sanejament, han de ser, si es tornen a la iniciativa privada, recuperades pel capital públic, o bé hi ha d'haver una participació pública equivalent a la quantia de l'invertit. Per tant, sintetitzant, resumint, recuperar el capital o participació pública en el moment que hi ha diners públics invertits.

En el cas concret de la banca, nosaltres plantejem que, en la línia del seu sanejament i manteniment del caràcter públic —que nosaltres defensem en aquest moment— s'hauria d'anar a avançar la configuració d'una banca comercial pública, que nosaltres pensem que seria necessària a partir de tota una sèrie d'empreses d'aquestes característiques.

Bé, la nostra pregunta, molt limitada a la defensa dels llocs de treball, en la seva explicitació gràfica, té una preocupació molt més global, però pensem que també va en la mateixa línia de defensa d'aquests llocs de treball, de manteniment d'aquestes empreses, de potenciació i de sanejament d'aquestes empreses. I, aleshores, a nosaltres ens agradaria, efectivament, que aquí hi hagués no únicament una acció puntual, assistencial, en moments concrets, sinó que hi hagués una visió més global, des del Govern de la Generalitat, d'acord amb el Govern de l'Estat —tot i que segurament hi deu haver discrepàncies en com s'ha fet això i en els continguts d'aquesta expropiació—, però que hi hagi, de fet, un treball conjunt, una intervenció conjunta, d'acord amb el Govern de l'Estat.

El Sr. PRESIDENT : Per a contestar la pregunta, té la paraula, en nom del Consell Executiu, l'Honorable senyor Conseller de Treball.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, evidentment, la pregunta que formula el senyor Frutos té un abast molt important, molt important des del punt de vista econòmic del país, i que, per tant, probablement, supera jo no sé si les formulacions que ell fa, però, almenys, les meves respostes, i necessito dir-ho amb una certa humilitat, en aquest cas, si penso dir «escolti'm, és que el plantejament de RUMASA ha merescut un debat al Parlament de Madrid, ha merescut comentaris de tot ordre, d'una gran complexitat econòmica, que a mesura que va apareixent encara es complica més, i que, per tant, des d'una pregunta parlamentària del Parlament de Catalunya, què més voldria jo que el nostre Parlament pogués entrar a fons i amb plena sobirania en aquestes qüestions». Però vostè sap que no és així, i menys el Conseller de Treball que s'ha de manifestar, de debò, superat pel mateix plantejament global del problema. I penso que en aquest punt comparatim, diguem-ne, aquesta visió.

Jo sé que el plantejament que ha fet el Govern central —perquè això ha estat públic i notori— és que una de les motivacions fonamentals per a l'expropiació és el manteniment dels llocs del treball. Evidentment, si aquest és l'objectiu fona-

mental del Govern que el porta a fer aquesta acció tan important, suposo —suposo perquè no ens ha preguntat a nosaltres de quina manera hi podem contribuir— que és aquesta, precisament, la seva intencionalitat, perquè, si no fos aquesta, aleshores, quin sentit tindria tot el que s'ha fet, em pregunto. Per tant, sense entrar a fons, perquè no és aquest el meu plantejament, ara per ara, haig de dir que, evidentment, evidentment que la Generalitat estarà per la defensa dels llocs de treball de les empreses de RUMASA, com intenta estar-ho per totes i cadascuna d'elles. Però no em faci entrar en el nucli de la qüestió des d'una pregunta parlamentària en el Parlament de Catalunya, ni des d'un plantejament d'una pregunta formulada en cinc minuts —com ens està demanant el President del Parlament en aquest moment—, ni amb una resposta, per part meua, perquè em penso que en aquest sentit no donariem el to de la magnitud del problema que vostè està plantejant.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Frutos desitja replicar o repreguntar?

El Sr. FRUTOS (*de l'escó estant*) : Des de l'escó, senyor President. Bé, en primer lloc, efectivament nosaltres pensem que el Govern central en prendre aquesta mesura d'expropiació de RUMASA planteja, de forma prioritària, la defensa dels llocs de treball. Nosaltres el que plantejem, també, amb això, és que no hi hagi una inhibició del Govern de la Generalitat de Catalunya, del Consell Executiu. Que en aquesta mateixa línia treballi conjuntament amb el Govern de l'Estat. I llavors, el que plantejem també, molt en concret, és quines iniciatives en concret pren el Consell Executiu per lligar la seva acció amb el Govern de l'Estat, en la línia de defensa dels llocs de treball, de manteniment d'aquestes empreses, de sanejament d'aquestes empreses, etcètera.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller té la paraula per a la segona intervenció.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Moltes gràcies, senyor President. Nosaltres, en la línia dels fets puntuals, que no és el plantejament que vostè ha fet, concretament, en alguna empresa, i cito la que tinc ara aquí, que es diu PROTESA, a la qual se li havia tancat la línia de crèdit d'un dels bancs afectats per l'expedient de RUMASA, i hi hem intervingut perquè realment tinguin línies de crèdit supletòries, ho hem estat fent. Però no és aquest el plantejament que vostè fa. Vostè diu que quina iniciativa podem tenir nosaltres davant una iniciativa que ha tingut, en aquest sentit, el Govern central. Jo penso que el plantejament fonamental és que el Govern que realment ha tingut la iniciativa, que en aquest cas és el Govern de Madrid, en tot cas, hauria de demanar de quina manera vol que nosaltres col·laborem perquè els llocs de treball realment es mantinguin, i el diàleg que s'ha d'establir s'ha d'establir amb la suficient profunditat perquè, realment, l'aportació de la Generalitat, en tot cas, no sigui un pur mecanicista de mesures, sinó que entri a fons en la qüestió. I en aquest moment, com que no se'ns ha demanat, en aquest sentit, ni la nostra opinió ni la nostra iniciativa, crec que el que hem de fer és ser respectuosos respecte al que s'ha fet a Madrid.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

*Pregunta al Consell Executiu sobre mesures
per a evitar fets com els ocorreguts a
la biblioteca de les Borges Blanques*

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. La següent pregunta és la que formularà al Consell Executiu el Diputat senyor Enric Manuel-Rimbau, del Grup parlamentari de Centristes, sobre mesures per a evitar fets com els ocorreguts a la biblioteca de les Borges Blanques. El senyor Rimbau té la paraula.

El Sr. MANUEL-RIMBAU : Moltes gràcies, senyor President. Amb el desig de complir la seva indicació de donar breu a les preguntes, em limitaré a llegir, estrictament, el text de la pregunta i, posteriorment, un cop contestada pel senyor Conseller, em reservo el temps que em dona el Reglament. Per això, senyor Conseller, la pregunta és molt concreta. Diu, tal com va ser presentada per escrit : «Quines mesures d'investigació i de prevenció de repetició dels fets com els ocorreguts a la biblioteca de les Borges Blanques seran preses? »

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. Per a contestar la pregunta té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Cultura.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : Bé, senyor President, jo contestaré aquesta pregunta, però només he d'advertir que hi ha una altra pregunta molt similar sobre el mateix tema, i jo no sé si s'haurien de contestar conjuntament o no. A mi m'és igual, exactament, però és per a no allargar el tema.

El Sr. PRESIDENT : La pregunta de la senyora Marta Mata, no?

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : La faig separatament? M'és igual, simplement ho faig perquè hi havia aquesta possibilitat.

Bé, contestant la pregunta del senyor Diputat interpellant, he de dir que, seguint la indicació que va fer el President i per ordre meua, el Secretari General, conjuntament amb el Cap de Serveis Territorials de Cultura a Lleida va fer les mesures d'investigació que vostè demana, les conclusions de les quals són les següents : el dilluns, dia 14 de febrer passat, hi havia convocades als Serveis Territorials de Cultura de Lleida unes proves per a un concurs d'accés al càrrec de bibliotecari per a cobrir diverses places municipals i de la Generalitat de les terres de Lleida. Entre el Tribunal que havia de judicar aquestes proves hi havia, ultra altres dos funcionaris de la Generalitat, la Cap del Servei de Biblioteques. Amb motiu d'aquest viatge, per a aprofitar el viatge, i perquè hi passava a prop, anà a visitar, juntament amb la Cap de la Central de Biblioteques de les terres de l'Ebre, la biblioteca de les Borges Blanques, biblioteca que és de la Generalitat però que funciona amb un conveni amb l'ajuntament, conveni que havia estat ja establert amb el Govern central abans de les transferències. Aquesta biblioteca la va visitar i els fets comprovats són que, efectivament, la Cap del Servei de Biblioteca va ordenar d'una manera..., sense deixar opinió contrària a l'encarregada de la biblioteca, el retrat del Rei i d'un crucifix i altres indicacions que hi havia a les parets, que estaven escrites en castellà. Aquest retrat i aquest crucifix van ser col·locats en el magatzem de la biblioteca.

Bé, això, en aquell moment, no va transcendir d'aquí i la Cap del Servei de Biblioteques se'n va anar a Lleida a fer les

proves, a participar en les proves dels candidats a places de bibliotecari. Aquestes proves es feien en un local de la Generalitat, dels Serveis Territorials, poc utilitzat. Aquest local normalment també està presidit pel retrat del Rei, i alguna persona, perquè es va fer abans de l'entrada de la resta dels membres del Tribunal —jo no puc dir qui—, va despenjar també el retrat del Rei per poder celebrar les proves amb neutralitat, segons opinió del qui ho va fer. Aquest segon fet no ha estat divulgat, perquè nosaltres no hem divulgat cap d'aquests fets. La divulgació no ha vingut per part nostra. Però aquest fet també forma part de la investigació. En un mateix dia van ser despenjats dos quadres de sa Majestat el Rei amb l'excusa de la neutralitat, l'un, davant un servei públic com és una biblioteca, i l'altre, davant d'unes proves d'accés al funcionariat com són les que s'executaven en aquesta sala dels Serveis Territorials de Lleida.

Bé, després els fets ja són més coneguts. Un periodista de les Borges va telefonar a Lleida, als Serveis Territorials, a la que és Cap de la Central de Biblioteques de Lleida, la qual va fer unes declaracions molt contundents. Aquestes proves... Això està provat, perquè el periodista, com és habitual en els periodistes, té enregistrada la conversa, i en preguntar-li per què ho va fer diu que sí, que la biblioteca ha de ser neutral. Va preguntar el periodista : «que el Rei no és neutral?», i la persona en qüestió va dir..., no va dir, va fer una rialla. I en preguntar-li : «per què s'ha tret el Rei?», diu : «no hi ha cap raó, és una norma. La Cap de Servei va decidir que allò ho treia i prou». I li pregunta : «i què se n'ha fet, del retrat del Rei i del crucifix?», i diu : «ah, l'hem posat a dalt, en un lloc que sembla un magatzem», i ho va dir amb to despectiu. I en lloc del Rei hi van posar Sant Jordi.

Aleshores, aquests són els fets que estan provats. Aleshores, això va ser aprofitat per la premsa de Lleida de forma sensacionalista —jo crec que exageradament sensacionalista—, segurament tendenciosament i, a més a més, aprofitant, probablement aprofitant, jo no ho puc dir, la visita del President. El President, sorprès per la notícia, no va tenir més remei que dir : «Bé, ja ho investigarem, jo no en sé res». Tampoc jo no en sabia res, d'altra banda, això no havia transcendit. I, d'altra banda, diu : «Si alguna persona que es creu amb capacitat de treure el retrat del Rei ho diu, jo sóc el President de la Generalitat i dic que es restitueixi». I, evidentment, el retrat del Rei va ser restituit el mateix dissabte, següent a aquell dilluns, que coincideix amb la visita del President.

Aquests fets, però, ja havien ocasionat una protesta de l'Alcalde de les Borges, perquè s'havia fet en contradicció amb l'opinió de la funcionària municipal que té càrrec de la biblioteca de les Borges. Aleshores, l'endemà, diumenge, vaig tenir una conversa telefònica —quan em van arribar les notícies, perquè va sortir als diaris i perquè el President se'n va assabentar—, vaig parlar telefònicament amb la Cap del Servei de Biblioteques i li vaig dir que l'endemà al matí, dilluns, vinguéss a veure'm i que parlàrem dels fets. Va ser desatesa la meua sol·licitud, i en lloc d'això van aparèixer unes declaracions —van aparèixer al cap d'uns dies, però es van fer a partir d'aquell dilluns— en els diaris, declaracions que també són conegudes, però que diuen, entre altres coses, el següent : «La informació publicada —la dels diaris de Lleida— és un exemple més de com una informació parcial pot arribar a tergiversar ab-

solutament qualsevol esdeveniment. La persona que d'aquesta manera dóna una notícia és tan repressora com un dictador que nega la llibertat d'expressió». I, aleshores, dóna la seva versió, que és : «En la visita del passat dilluns, que va ser anunciada a l'Ajuntament el mateix dia 14, vam visitar detingudament els locals que ara ocupa la biblioteca i vam procedir a retirar de la sala de lectura tot el que estava penjat a les parets, alguns objectes amb la finalitat d'arraconar-los —calendars, cartells deteriorats, etcètera— i d'altres per a substituir-los o restaurar-los. Aquest és el cas del retrat dels Reis, que feia falta de restaurar i emmarcar d'una manera més digna per a col·locar-lo, com a la resta de biblioteques de la xarxa, en el despatx de la direcció». Aquest últim terme jo puc dir que no és veritat. No és costum nostre. En principi, el retrat del Rei, el posa qui vol, perquè nosaltres som respectuosos, però no està previst de posar-lo; és una previsió que aquí no correspon a la veritat.

De fet, aquesta versió és absolutament falsa, perquè està provat que no és veritat. I, per tant, insultar —perquè és insultar dir-li a un senyor que és repressor com un dictador—, dient que la veritat és una altra mentida —en tot cas una altra mentida, si la primera ho era, que jo crec que no—, és, em sembla, improcedent.

Això és un dels fets. L'altre fet és aquesta mateixa versió. La senyora Cap de Biblioteques de la Generalitat va escriure una carta al Rei, explicant aquesta mateixa versió dels fets, la de la suposada restauració, la de la finalitat de restauració dels quadres. I aquesta carta va ser contestada pel Secretari General de la Casa del Rei, el senyor Sabino Fernández, dient que agràia aquesta resposta i que el Rei la donava com a suficient. Evidentment, doncs, és una manera de provocar una resposta mitjançant una carta on s'enganya. Per tant, això és un altre dels fets que s'han pogut provar.

Després, és evident que l'Alcalde de les Borges Blanques va protestar d'una manera molt clara i molt dura dient que eren cíniques, falses i mal intencionades aquestes declaracions, i va demanar al consistori una moció de censura contra aquesta actuació. I el consistori, per unanimitat, inclosos els regidors de tots els partits polítics, van aprovar aquesta moció de censura que consideraven un insult per al poble de les Borges Blanques.

Nosaltres, davant aquest ball de declaracions, declaracions públiques a favor i en contra pels funcionaris del Departament, d'alguns funcionaris molt determinats del Departament, vam creure oportú recordar que hi ha un reglament disciplinari dels funcionaris de l'Administració civil de l'Estat —que és aplicable, segur, a les persones transferides, com en el cas de la senyora Dolors Lamarca, i també, per substitució, a tota la resta dels funcionaris, encara que siguin contractats— en el qual es consideren faltes greus les manifestacions públiques de crítica o disconformitat respecte a decisions dels seus superiors. Pensem que això s'estava fent, en aquestes declaracions, en període d'investigació, en què estava a una persona assignada per mi la investigació.

Bé, això és quant a la primera part de la pregunta. Quins són els fets? Aquests són els fets.

La segona part de la pregunta..., perquè em sembla que aquesta pregunta està feta en una època determinada, i d'aquesta època determinada jo contesto la pregunta. En la

resta aprofitaré per a no repetir, perquè respon en el moment en el qual em fa la pregunta la senyora Marta Mata.

Pel que fa a la segona part, la prevenció de la repetició de fets com els ocorreguts en la Biblioteca de les Borges Blanques, en primer lloc, hem deixat ben clar qui és el responsable de la política del Departament i de la Generalitat amb l'ordre de restitució que va donar en primer lloc el President, i jo mateix després, i en obrir la investigació que el President va demanar.

En segon lloc, no admetem que es puguin fer explicacions extemporànies i unilaterals, almenys en el moment d'una investigació, i fetes públiques pels mateixos funcionaris que són objecte de la investigació. No admetem la teoria de la no neutralitat política del Rei. Creiem que si hi ha una Constitució, sigui quina sigui la posició que es tingué en el moment abans de fer la Constitució..., tot ciutadà és lliure de tenir el pensament que vulgui davant del fet monàrquic, passa que un funcionari de l'Estat no pot posar en dubte la neutralitat del Rei, dic neutralitat del Rei. Que si és o no és convenient que a les biblioteques públiques hi figuri o no el retrat del Cap de l'Estat, això és una altra qüestió. A mi em van dir, oh, és que fa deu anys que ho estem despenjant. Perdoneu, fa deu anys despenjàveu el retrat d'un altre cap de l'Estat, i aquesta similitud de l'explicació que em donaren, no la trobo assenyada, ni la trobo convenient. Aquesta és la resposta a la pregunta que m'heu fet.

El Sr. PRESIDENT : El Diputat senyor Manuel-Rimbau té la paraula per a replicar o repreguntar.

El Sr. MANUEL-RIMBAU : Gràcies. El senyor Conseller ha parlat dels fets. Però el que queda subjacent en aquest tema és un fet concret, que un funcionari de la Generalitat, investit d'autoritat i en l'exercici de la seva autoritat, va prendre les decisions que van ferir, i molt greument, els sentiments no sols del poble de les Borges, sinó de tots els catalans que en vam tenir coneixement. Certament, va fer treure dos símbols, dos símbols d'un sentit ben diferent. L'un, per als qui creuen, per als qui creiem, evidentment, es mou en un pla molt més elevat. L'altre, evident per a tots nosaltres, és la representació d'una Constitució que a tots nosaltres ens varen donar, i, més encara, és l'encarnació en una persona que en un moment donat, quan la mateixa llibertat i la mateixa democràcia estaven en perill, va assumir la primera defensa d'aquestes llibertats i de la democràcia. Per tant, llibertat i democràcia amb aquest fet es van sentir greument atacades.

Voldria fer veure que tots els fets de les persones que estan investides d'una autoritat política tenen transcendència política, això és evident, però més encara quan els fets i les accions es fan dins l'àmbit de la mateixa competència; d'aquí la preocupació bàsica del tema. Hi ha encara una altra consideració a fer. Quan un funcionari pren una decisió, per un principi mínim d'organització i de responsabilitat, s'ha d'entendre que la responsabilitat correspon a tots els seus superiors, a tots en l'escala jeràrquica. Crec que és una altra consideració a tenir en compte, per a evitar repeticions de successos similars. Però més encara. Tots sabem fins a quin punt persisteix més enllà de les terres de l'Ebre un sentit de recel cap a la nostra vivència, el nostre sentiment de formar part de l'Estat. I crec que la interpretació feta des de la resta d'Espanya del fet que un funcionari de la Generalitat retiri el retrat de Sa Majestat el Rei és

molt fàcil, no ens convé a Catalunya, evidentment, i s'ha d'evitar com sigui.

Jo diria que, com a mínim, l'actuació de la senyora Directora General de Biblioteques va ser imprudent, i diria amb imprudència temerària..., perdó, rectifico, de la Cap del Servei. Em preocupa una cosa, senyor Conseller. Les coses no es fan per rampells, normalment, i malament si un funcionari actua per rampells. S'actua d'acord amb una manera de pensar, i la Conselleria tenia l'obligació de saber com pensava la seva Cap del Servei de Biblioteques (*remor de veus*). Per això, perdonin-me, senyors Diputats, si no estan d'acord amb el meu punt de vista —aquest és el meu, i crec que tinc el dret d'exposar-lo—, i per això aquí ve la meua pregunta, i amb això acabo, senyor Conseller. Jo li recomanaria que en la designació de qualsevol persona que s'investeixi d'autoritat, prengui cura per a evitar que les seves actuacions puguin resultar en desprestigi del mateix Consell Executiu.

Gràcies, senyor President.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre un possible cas de tortura*

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller desitja intervenir novament? (*Pausa.*)

Passem doncs a la pregunta següent, que és la que formularà al Consell Executiu el Diputat senyor Joan Colomines, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, sobre un possible cas de tortura. El senyor Colomines té la paraula per a formular la seva pregunta.

El Sr. COLOMINES : Senyor President, senyores i senyors Diputats, segurament vostès deuen haver llegit fa uns dies, un temps, a la premsa que foren detingudes unes quantes persones. Aquestes persones foren detingudes per la policia governativa, i en aplicació de l'actual llei vigent per a les persones que són suspectes de terrorisme, van quedar incomunicades i van quedar uns dies, en aquest cas, a la Jefatura Superior de Policia de Barcelona. En finir el termini reglamentari foren totes posades en llibertat pel jutge corresponent. Mentrestant, els seus familiars havien acudit aquí, al Parlament, i casualment havien parlat amb el Diputat que els parla i amb la Presidenta de la Comissió de Drets Humans, la Il·lustre Diputada senyora Maria Dolors Calvet. Però en aquell moment no havia sortit la gent de la presó, i, tot i que hi havia indicis que passava alguna cosa, per la manera com els familiars observaven que s'estaven produint els esdeveniments, encara no hi havia una certitud del que després manifestà un dels detinguts, el senyor Josep Maria Cervelló. El Diputat que els parla fou convidat a anar a un acte a l'Aula Magna, on el senyor Josep Maria Cervelló va explicar tot el que li havia passat, i aquest Diputat hi va anar interessat per a veure com era aquest relat i per a parlar amb aquesta persona.

Aquesta persona denuncià davant del jutge les tortures que, segons ell, havia sofert. El metge forense va certificar en part les lesions que en aquell moment es veien, però que van ser corroborades i encara més explicitades per un servei d'urgència pública, al qual l'interessat va acudir, que emeté un informe molt descriptiu. A partir d'aquest informe i sobre la base d'això i del seu testimoni aquesta persona presentà una denúncia davant del jutjat. El cas, evidentment, està en aquest

moment pendent d'aquest procediment judicial, però aquest Diputat que els parla, sabedor que durant una llarga temporada, gairebé més d'un any, casos com aquest no s'havien produït en tot allò de què nosaltres havíem pogut tenir coneixement, i això ho teníem perquè la Comissió de Drets Humans saben vostès que fa un any i mig, dos anys, va iniciar el treball en dos temes determinats, el tema de les presons, que el va concloure i que va ser editat en un *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*; va iniciar també una qüestió sobre uns casos de tortura que hi havia, dels quals vam recollir quinze o setze, i que això estava pendent per a preparar també un dossier. Sigui per les gestions que la Comissió havia fet, sigui pel que sigui, sembla que en un moment determinat aquesta pràctica policíaca va deixar de practicar-se.

És per això que, en tornar ara, en aquest moment, a saber-se que hi havia una persona que denunciava aquest cas, aquest Diputat que els parla va pensar que si nosaltres i Catalunya, que és tan sensible a aquestes situacions, si la Comissió dels Drets Humans ha fet accions, ha fet declaracions, la Cambra ha fet declaracions contra les tortures o contra tota mena de vulneracions dels drets humans que s'hagin produït a tots els països del món, que s'han produït —a l'Uruguai, aquí mateix n'hem parlat, o a l'Argentina, o a Xile, o de qualsevol banda de les persones que han acudit a nosaltres—, ens ha semblat que el cas d'una persona que deia que en el nostre àmbit això li havia succeït havia de tenir-se en compte. I és per això que, independentment d'allò que hagi pogut iniciar la Comissió de Drets Humans, en aquest sentit aquest Diputat fa la següent pregunta al Consell Executiu i li diu, en funció del seu criteri, sobre aquest cas concret, «quines són les accions que ha emprès el Departament de Governació en assabentar-se per la premsa, per l'interessat i per aquest Diputat mateix, de la possible represa d'aquesta pràctica inhumana en la persona del ciutadà Josep Maria Cervelló.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per a respondre a la pregunta té la paraula, en nom del Consell Executiu, l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, la Conselleria de Governació ha tingut per diversos Diputats preguntes sobre temes de l'aplicació de la Llei antiterrorista, mai cap sobre suposats maltractaments o tortures. I cada vegada hem dit exactament la mateixa teoria, que és començar per afirmar que l'aplicació de la Llei antiterrorista no és competència de la Generalitat i dir també que, a petició dels familiars o a petició d'algun Diputat o d'alguna personalitat, ens preocupem del tractament que es pugui donar als detinguts.

Efectivament, el dilluns 31 de gener, van ser detinguts en Josep Maria Cervelló, Torrella, l'Ignasi Fariñas, i l'esposa d'en Josep Maria Cervelló, Isabel Herrero. El dijous 3 de febrer, jo vaig rebre la trucada de la Presidenta de la Comissió de Drets Humans d'aquest Parlament, la Diputada Dolors Calvet, que em va dir d'interessar-me pel tractament que rebien aquests detinguts. Immediatament vam fer les gestions prop de les autoritats, i se'ns va dir que no hi havia, absolutament, cap maltractament i que s'estava aplicant, d'una manera normal, la Llei antiterrorista, com s'havia aplicat altres

vegades. El divendres dia 4, vaig rebre a la Conselleria de Governació la visita de la senyora Torrella, mare d'en Josep Maria Cervelló Torrella, i les esposes dels detinguts Cervelló i Fariñas, i faig constar que la Isabel Herrero, esposa d'en Cervelló, va assistir també en aquella reunió, perquè acabava de sortir de ser detinguda, i em va exposar ja la seva inquietud sobre suposats maltractaments o tortures al seu marit. Jo li vaig dir que precisament havia rebut la trucada de la Presidenta de la Comissió de Drets Humans, que m'havia posat en contacte amb les autoritats automàticament i que m'havien donat plenes garanties que no hi havia maltractaments. Davant, fins i tot, de la insistència de l'esposa d'en Cervelló, jo li vaig dir que creia que, efectivament, el que se'm deia era la realitat i que no hi havia maltractaments.

Tot i això, inquiet per aquesta reunió, vàrem tenir un nou contacte amb les autoritats i se'ns va anunciar que dissabte sortien en Cervelló i en Fariñas. El Governador Civil em va assegurar personalment en diverses ocasions que no hi havia hagut maltractaments i que estava disposat a anar fins al final en aquest tema i d'investigar a fons.

Vaig rebre, pocs dies després, la visita dels senyors Cervelló i Fariñas —havia parlat anteriorment amb l'esposa d'en Cervelló—, i també el Director General de Seguretat va tenir una entrevista amb el senyor Cervelló. El senyor Cervelló em va explicar a mi, amb tots els detalls, el que, per altra banda, ha exposat a la premsa, i que ha quedat publicat en *El País* del 8 de febrer i també del 10 de febrer, i em va repetir amb tota una sèrie de detalls des del dilluns, dia 31 de gener, fins al dissabte de la mateixa setmana en la qual va sortir, tots els interrogatoris que se li van fer, les tortures de la manta, de la barra —que li deien «barra democràtica»—, després tots els cargols que se li van prémer als dits em va explicar que, en sortir, havia anat al forense per denunciar el fet, li havien fet un reconeixement i que el forense li havia dit que no hi havia indicis de maltractaments, que després va anar a un metge del Clínic i que aquest metge sí que va dir que hi havia indicis de maltractaments, i que ell, en definitiva, havia posat el tema en mans d'un advocat i que iniciava la via judicial per denunciar aquestes suposades tortures i arribar fins a les últimes conseqüències.

El senyor Diputat ens demana què ha fet el Consell Executiu de la Generalitat en aquest tema. Doncs ha fet el que acabo de dir. Des del primer moment, a petició de la Presidenta de la Comissió de Drets Humans, immediatament que rebé coneixement a través de la Presidenta, dels fets, i a petició dels familiars, interessar-se prop del Governador Civil, del Cap Superior de Policia, pel tractament d'aquests detinguts, i, en tots moments, demanar que realment el tractament fos el correcte i que aquestes tortures, suposades tortures, denunciades, realment que es vigilés molt de prop que no tinguessin lloc. I després que es rebé la visita dels senyors Cervelló i Fariñas, tornar a insistir al Governador Civil que s'investigués molt a fons aquest cas, perquè podia ser un cas gravíssim.

El Governador Civil ens ha dit en tot moment que també pensa investigar fins al final, però que ell continuava creient que no hi havia hagut maltractaments, i que volia, en aquest aspecte, deixar molt clar que els cossos de policia que haguessin intervingut en aquest tema havien tingut una actuació correcta. De tota manera, jo vull dir que des del punt de

vista del Consell Executiu, evidentment, no em pertoca emetre aquí cap judici sobre aquest tema, sinó simplement exposar els fets com ho acabo de fer, i sobretot tenint en compte que, en definitiva, aquest tema està *sub iudice*; per tant, deixem que realment la justícia arribi fins a les últimes conseqüències d'aquest cas.

Vull repetir només, com havia fet en una pregunta anterior sobre la Llei Antiterrorista, d'un Diputat, em sembla, d'Esquerra Republicana, que ens sembla que la implantació de l'*habeas corpus* promès pel President del Govern en el seu discurs d'investidura, i que em sembla que l'Administració central està accelerant, seria la millor garantia per creure que quan s'afirma que no hi ha maltractaments és que realment no n'hi ha.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Diputat desitja replicar o repreguntar?

El Sr. COLOMINES (*de l'escó estant*) : Des de l'escó, si us plau. En primer lloc, agrair les explicacions del Conseller, i, sobretot, agrair l'acció que va fer el senyor Conseller, però voldria precisar dues coses. La primera, que el metge forense, evidentment, no va dir que les lesions que va certificar que hi havia fossin maltractaments, però va notar lesions —això és un document que jo he vist—, i, en segon lloc, dir a la Cambra que, evidentment, això està *sub iudice*, però que la Comissió de Drets Humans, gràcies a l'autorització que ha rebut de la Mesa del Parlament, inicia una investigació sobre aquest cas.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller desitja afegir alguna cosa?

*Pregunta al Consell Executiu sobre
el Servei de Biblioteques de Catalunya*

Passem, doncs, a la darrera de les preguntes que podrà ésser formulada en aquesta sessió, que és la que adreça al Consell Executiu la Diputada senyora Marta Mata, del Grup Socialista, sobre el Servei de Biblioteques.

La senyora Marta Mata té la paraula.

La Sra. MATA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Conseller, la pregunta no es refereix als fets de les Borges i de Lleida, que ja han estat explicats pel senyor Conseller —ens sembla que potser una mica massa explicats, per una banda, perquè s'han produït uns judicis de valor i d'intencions per la Conselleria que, fins i tot, han permès que es doni el consell de vigilar com pensen els funcionaris de la Generalitat, consell que espero que no sigui seguit—, per altra banda, poc explicats, quan s'ha hagut de dir que no hi ha una normativa respecte a la simbologia a les biblioteques, cosa que ha permès també que es posés costat per costat el simbolisme del crucifix i el simbolisme del retrat del Rei, que suposo que són diferents en el marc d'una Constitució que ens declara monarquia constitucional, parlamentària, sí, però no pas Estat confessional. Crec que el Consell Executiu potser hauria de tenir la valentia de definir l'ús de la simbologia, i que si es deixa al lliure arbitri dels funcionaris, almenys respectar les seves decisions.

La nostra pregunta, concretament, es refereix a quins han estat els motius del Consell Executiu per a procedir a la reorganització o reestructuració, com s'ha dit, de les responsabilitats

del comandament del Servei de Biblioteques a Catalunya. És obvi que és responsabilitat del Govern governar, però també és obvi que és responsabilitat d'aquest Parlament preocupar-se de com es governa i, especialment, de com s'estructura i es reestructura la nova Administració que ha de donar suport al Govern. També és obvi que són responsabilitat del Govern el nomenament i el cessament dels càrrecs polítics, anomenats en alguns casos càrrecs de confiança —esperem que siguin no sols de confiança política, sinó també de confiança professional

El que nosaltres tenim al davant és un nexa que s'ha produït de causa/efecte entre els fets descrits en resposta a l'anterior pregunta i la reestructuració del Servei de Biblioteques. Claríssimament es diu que el cessament de la senyora Dolors Lamarca es produeix després dels fets de les Borges —estic dient el que ha sortit en els diaris, i això semblarà una revista de premsa, però és que no hem tingut una explicació oficial com la que ha començat a donar el Conseller en l'anterior fet, i que ara demanàvem per al següent. O sigui, després dels fets de les Borges, la Conselleria ha donat a elegir a la senyora Lamarca entre la dimissió i la baixa per malaltia durant quatre mesos. La Cap de Biblioteques no accepta la proposta, raó per la qual l'endemà es trobà la destitució sobre la taula del despatx. S'interpreta la destitució de Dolors Lamarca com una maniobra de sectors més dretans, etcètera.

Més interpretacions, interpretacions com la que hi ha tingut molt a veure l'actuació del Secretari General Tècnic, senyor Carreras, militant de Convergència. En concret, es cita la negativa de Dolors Lamarca a admetre al Servei diversos membres de Convergència que el senyor Carreras volia imposar. Hi ha altres versions, també; la versió que no s'admetien les decisions del nou Director General de Patrimoni Escrit i Documental com a mesures inversemblants i incoherents amb la política bibliotecària seguida fins aquest moment. Bé, també es parla de dissensions sorgides fa diversos mesos a causa de la labor desenvolupada per la Cap del Servei de Biblioteques, que atenia peticions segons les necessitats culturals i sense deixar-se influenciar per determinats sectors convergents.

Bé, aquest és el plantejament. Llavors, no només s'ha produït la reestructuració amb un canvi de la Directora General i de la senyora Pilar Llopart, sinó que s'han produït dimissions, s'han produït trencaments de contracte amb persones que han fet declaracions, i dona la casualitat que l'opinió de tots els professionals ha estat unànime en contra d'aquests cessaments, àlies d'aquesta reestructuració. Tenim, tant, per una banda, el personal adscrit al Servei de Biblioteques i Patrimoni Bibliogràfic de la Generalitat, com la Coordinadora de Personal contractat dels Serveis Centrals de la Generalitat, com la mateixa Associació de Bibliotecaris de Catalunya, com els mateixos estudiants de bibliotecaris. Tots aquests han manifestat la mateixa preocupació que manifesta aquesta pregunta. En canvi, les declaracions oficials no han estat gens clares. En el diari *El País* de diumenge s'arriba a dir que el Conseller, en una roda de premsa mantinguda pel President de la Generalitat, no va ser autoritzat a pronunciar-se sobre el tema pel President, que va dir que aquella conferència de premsa era al voltant de la seva persona i que el senyor Max Cahner ja parlaria del tema un altre dia. El senyor President, de tota

manera, sí que va fer una declaració sobre aquest assumpte, va dir que no era assumpte de Presidència, sinó que es tractava d'un càrrec de confiança del Conseller, però que, de tota manera, ell havia rebut la senyora Dolors Lamarca per la consideració que li mereixia el seu marit i per assegurar-li que la decisió que es prendria no seria presa en calent, sinó amb totes les dades damunt de la taula.

Després de tot aquest conjunt d'opinions i de fets i de declaracions es comprèn el perquè nosaltres, dolguts tant per com han estat afectades diverses persones com també perquè es pot afectar un Servei tan important, com és el Servei de Biblioteques a Catalunya, hem fet —ho repeteixo— aquesta pregunta: quins han estat els motius del Consell Executiu per a procedir a la reorganització de les responsabilitats de comandament del Servei de Biblioteques?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Cultura té la paraula per a la resposta.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, passo a contestar —em dispensaran que no torni a repetir la part que ja he explicat abans, perquè seria llarg, i, a més, tampoc no és exactament la pregunta que em fa la senyora Diputada. En principi, hi ha unes afirmacions que jo voldria desmentir —no en la pregunta, sinó en l'explicació—, i és dir que se li va oferir la baixa per quatre mesos o el cessament. Ella va escriure'm una carta en què demanava la baixa per quatre mesos, que l'endemà ella va demanar que s'anul·lés. Per això jo personalment no l'he esmentada mai. Torno a repetir que jo no he fet declaracions a la premsa per no embolicar les coses mentre les coses no se serelessin, no estiguessin ben informades. Però, és clar, les informacions surten. També hi ha una informació que diu, per exemple —aquesta que s'ha dit que s'havia represaliat una persona que havia fet declaracions—, jo he de dir que, evidentment, va sortir a televisió un dissabte, o un divendres —ara no tinc aquí la data exacta—, una persona que deia que era bibliotecària del Servei de Biblioteques de la Generalitat, i va sortir d'esquena per por de ser represaliada. Jo he de dir que aquesta persona —això és una cosa que a mi em va causar, i a tothom que sabia de què anava i que ho va veure, una gran perplexitat, perquè aquesta persona és ex-funcionària, es va donar de baixa del Departament el mes de novembre per estudis, i era la secretària personal de la senyora Dolors Lamarca—, al final del mes de febrer, o sigui, després dels fets de les Borges, la senyora Dolors Lamarca va fer una proposta de contracte a temps parcial perquè fos considerada pel Secretari General, perquè, d'acord amb la Intervenció, com sempre es fa, i la Direcció General de la Funció Pública es mirés aquest contracte. Aquest contracte no tenia els requisits perquè pogués entrar, en principi no era després d'un concurs —encara que l'hagués fet, en un moment determinat va cessar—, en segon lloc, era a temps parcial, figura no contemplada en les mesures urgents de la funció pública, deprés no hi havia partida en aquells moments —estem en prolongació de pressupost— per poder-la agafar, i aleshores aquesta proposta de contracte va ser comunicada a la interessada, amb testimonis que ho poden dir clarament, el matí, abans de sortir a la televisió. Quina casualitat! Resulta que la persona a qui se li diu que no pot ser contractada és la que surt a la televisió després, d'esquena

perquè no se la represal·li, i l'endemà diu que se l'ha represal·liat. Perdoneu-me, això causa perplexitat. Això, en principi, no és bona fe. Aleshores, això jo ho desmenteixo d'aquesta manera: a aquesta persona se li va negar un contracte, quan teníem l'opció de dir que sí o que no, abans que sortís com a funcionària dient —o inventant-s'ho els diaris, jo no ho puc dir tampoc perquè no en tinc proves— que això era la conseqüència d'haver sortit a dir el que va dir a la televisió. Això, a mi, em causa perplexitat, i, en certa manera, em causa unes ganes de demanar explicacions a Televisió Espanyola, Serveis Informatius de Miramar.

Aleshores, altres afirmacions que s'han fet sobre partidisme en la contractació de personal d'aquesta Conselleria. Tothom sap que en aquesta Conselleria —i, si no, que s'investigui— dels, em sembla que són, disset caps de servei, n'hi ha quatre que estan afiliats a partits polítics —dos a Esquerra Republicana, dos a Convergència; que, de les sis persones amb càrrecs, només dues són militants d'un partit polític, que és Convergència: el Secretari General i el Director General del Patrimoni Escrit; que, en tots els exàmens, en totes les proves que es fan per a l'entrada de personal, mai no s'ha tingut present cap recomanació, cap indicació, no s'ha preguntat mai a quin partit s'afilia... D'això, jo en dono testimoni i ho asseguro, i si no se'm vol creure, mala sort. No s'ha fet mai partidisme en la contractació i la selecció de personal, i només s'ha triat exclusivament per raons de tipus objectiu, tècnic o, en els casos en què alguna vegada eren feines úniques i especialitzades, aleshores sempre he dit; «molt bé, se li encomana això, però no és funcionària». Només pot entrar com a funcionària la persona que passa per un examen. Això és general i mai no hi ha hagut divergències ni discussions per aquest motiu. Diré més, en la contractació del personal bibliotecari, he de dir que, sempre, només es tenia en compte —perquè el tribunal està format per tres persones, un representant de la funció pública, un representant de la Secretaria General de Cultura i la Cap del Servei de Biblioteques—, normalment, en el 99% dels casos —en un sol cas hi va haver votació—, sempre s'admetia com a bona la persona seleccionada per la Cap del Servei de Biblioteques. Aquesta és la manera com s'ha contractat el personal en aquesta Conselleria. No hi ha hagut, per tant, cap classe de clientelisme polític en aquest cas.

D'altra banda, es fan desafirmacions a les quals jo haig de sortir al pas i negar sobre actituds —no em recordo de les paraules que ha dit vostè—, incomprensibles o estranyes del Director General del Patrimoni Escrit pel que fa a ordres o normes; això és absolutament fals. En primer lloc, jo crec que, gràcies a la labor del Director General, podem, en aquests moments, complir els programes de construccions i d'inauguracions de noves biblioteques que, lògicament, sense un Director General específic per a aquest tema, era molt difícil de fer perquè és una feina complicada per a una estructura petita com la de la Conselleria de Cultura, i això serà possiblement aviat. Per fi, es podrà inaugurar, dins de molt poques setmanes, la gran biblioteca central de l'Hospitalet, i se'n podran inaugurar, en un període de dos o tres mesos, catorze més. Això és gràcies, precisament, a aquesta eficàcia demostrada pel senyor Joan Granados, que, evidentment, ha estat ajudat per tot el Servei i, fins ara, en primer lloc, per la senyora Dolors Lamarca.

També escau sobre el Secretari General tota mena de taca que se li pugui fer; la seva actuació sempre ha estat equànime, neutral, i mai la seva condició de militant de Convergència no ha influït en cap de les decisions que ha pres, excepte aquelles que són, evidentment, fruit de complir les ordres i les normes d'un Consell Executiu que té el suport de Convergència i Unió, i això és lògic perquè és un càrrec polític. Però, quant a la interpretació de les normes administratives i de les normes legals, la seva actuació ha estat la d'un bon professional, un bon professional de dret administratiu com és el senyor Lluís de Carreras.

El que em sembla que em toca ara és de contestar la pregunta: «Quins han estat els motius del Consell Executiu per a procedir a la reorganització de responsabilitats de comandament del Servei de Biblioteques de Catalunya?» En primer lloc, he de dir que això s'ha fet en virtut d'una facultat que té el Conseller, reconeguda per un Decret del 18 de setembre del 78, pel qual el Conseller té la potestat de proposar i de separar els càrrecs discrecionals, que és confirmada, en el cas especial dels caps de servei, per un altre Decret del Departament de Governació, del 10 de juliol del 81, en el qual l'accés al càrrec de cap de servei és un càrrec que és triat discrecionalment pel Conseller. Aquesta discrecionalitat en la tria és la discrecionalitat en el cessament. Així s'ha actualat sempre, sense cap protesta, a la Generalitat.

Aleshores, aquest cessament, per què s'ha produït? Aquest cessament s'ha produït... Bé, he explicat abans els fets de les Borges. Aquests fets són molt greus, però, si no haguessin estat tan magnificats per la premsa d'un cantó i de l'altre, aquests fets haurien estat, possiblement, per part meua, un motiu de reflexió i de demanda de reconsideració per part de la funcionària en qüestió, que és evident que té prou mèrits professionals i que ha actuat amb prou eficàcia i amb prou entusiasme i amb prou expansió d'unes idees correctes en el camp de biblioteques, per haver tingut jo aquesta mesura de fer-la reflexionar. Però és que això es donava en un moment en què, per entendre'ns, era una mica la gota que fa vessar el vas, perquè realment era el fruit d'un cúmul de conflictes produïts, especialment al llarg de l'últim any, amb conflictes dintre mateix del Departament, enfront dels companys de treball d'altres serveis, dels superiors i també d'inferiors, i també —i això és més greu encara— d'altres autoritats del país, que són exteriors, quant a jurisdicció i quant a autonomia, a la Generalitat. Se n'han produït moltíssims. Jo no puc ara, doncs, donar-ne exemples, només que dos o tres casos. Jo no voldria parlar d'aquests fets, però, si se'm demana, jo els explico per justificar, com se'm demana, la meua actuació.

Per exemple, hi ha el cas de l'Alcalde de Manresa, que no és pas un alcalde de Convergència, que jo recordi. Aquest senyor em va escriure una carta, després d'uns incidents tinguts amb la Cap del Servei de Biblioteques, en la qual em diu: «El nostre Ajuntament té un interès especial a enfortir la nostra cultura, i, quan es demana col·laboració en aquest sentit, no creiem que no hagin de ser uns tècnics els que indiquin si és o no és correcte, des del punt de vista polític, l'actuació que tenen els altres estaments que no depenen de la Generalitat. L'ordre de sol·licitud d'instalar una possible biblioteca, per part de la Generalitat, en un sector allunyat del centre de la població —a Manresa—, es va veure totalment rebutjada per part

de la senyora Lamarca, al·legant que no era costum de la Generalitat treballar en llocs on hi hagués biblioteques de la Diputació provincial, intentant indicar-nos, a més, què era el que, segons ella, havíem de fer, i pronunciant al·lusions que creiem que no són procedents de tècnics al servei de l'Administració pública. És per al vostre coneixement que us adrecem aquesta lletra, que voldríem que servís per a clarificar i millorar les nostres relacions, a la vegada que voldríem manifestar, un cop més, el respecte a la institució que serviu.» És una carta greu, una carta que em va costar molt de contestar per a no desqualificar la persona, però no era una única carta.

Hi ha un altre tema, un altre alcalde, el de Vic, i un altre regidor de cultura —que, en aquest cas, no és de Convergència, com l'alcalde, sinó de Nacionalistes d'Esquerra—, amb motiu de la retirada unilateral, sense consulta i sense avís, d'uns fons de llibres de la col·lecció de la casa Balma, la casa-museu Balma de Vic, que és propietat de la Generalitat per traspàs de l'Estat, uns fons que eren posats allà perquè, un dia o altre, s'hi pogui fer un museu de visita pública —actualment, la casa és tancada i en obres per a refer-la i poder ampliar la biblioteca de la Diputació que hi ha per a poder-hi instal·lar alguns serveis culturals, com l'arxiu comarcal, etcètera—, i, aleshores, aquesta retirada de llibres, a indicacions verbals, per a portar-los a la Biblioteca de Catalunya, no es tractava de portar-los a la Generalitat, va ser protestada i va haver d'evitar-ho l'Alcalde d'una manera violenta.

El mateix Conseller de Cultura diu, en unes declaracions al *Nou 9* —això va passar exactament fa deu dies o quinze dies abans dels fets de les Borges : «No podem permetre que s'endugui llibres perquè, justament, el que ens fa falta és que ens n'enviïn més», etcètera. Diu l'Alcalde : «Però el fet que el Cap de Serveis de Biblioteques ens vulgui desposseir d'aquests llibres, això ens ha deixat un gust amarg.»

Els problemes i els conflictes amb els alcaldes han estat continuats. He hagut de rebre queixes, me n'he hagut de sortir com he pogut, fins al punt que la confiança en aquest Cap, confiança que és el meu dret de donar-li o de retirar-li, he cregut que la hi havia de retirar, i ho he cregut, no precisament pel fet de les Borges, això m'ha confirmat una decisió que jo ja tenia presa i me l'ha feta, potser, precipitar, però res més.

També hi ha, com a exemple de la manera de tractar els seus companys de treball —i perdoneu-me que us doni més dades—, una carta escrita al Cap del Gabinet Tècnic, l'assessor jurídic de la Conselleria, que, en el moment de demanar a ella noms per a representar el Servei de Biblioteques en les cases de cultura que hi ha a les biblioteques provincials de Lleida, Girona i Tarragona —la de Girona és prou coneguda, la casa de cultura, com un dels centres més importants de la ciutat de Girona quant a cultura, l'ús d'aquestes cases de cultura és indubtable, i, en el traspàs, havien de canviar de formació, eren presidits pel Governador civil, hi havia uns funcionaris que, d'altra banda, no existien, com els delegats provincials d'ensenyament, de cultura... s'havien de reestructurar, i, lògicament, nosaltres volíem que hi hagués representants del Servei de Biblioteques, i, com és habitual, el Cap del Gabinet Tècnic demana a la Cap del Servei de Biblioteques aquesta dada : quina és la persona idònia per a cada una de les tres capitals de província per a fer aquestes cases de cultura que, d'altra banda, teníem obligació de cobrir... Independentment que, a

nosaltres, ens agradi o no la forma —que, a mi, no m'agrada— de casa de cultura, com a forma d'organitzar les cultures, però creiem, tot i que hagi estat propi de règims tan diversos o d'idees tan diverses com en Malraux, per un cantó, o com José Antonio, per un altre, m'és igual, a mi, no m'agrada, però si fa una funció, s'ha de conservar i s'ha de potenciar.

Aleshores, la resposta a aquesta pregunta d'un funcionari que compleix la seva missió és la següent : «No crec que la millor manera de neutralitzar una institució intrínsecament madrilenya, provadament inútil i clarament feixista hagi de ser reestructurar els patronats, o bé canviar-ne les persones —entre altres consideracions—, per tant, el Servei de Biblioteques renuncia a ser representat als patronats d'aquestes cases» —una contradicció a una ordre donada per mi— «i farà les gestions necessàries per a ubicar les biblioteques que hi poguessin restar integrades en altres edificis.» O sigui que aquesta senyora pensava agafar la Biblioteca de Girona i posar-la fora de la casa de cultura perquè no estava d'acord amb l'existència de cases de cultura. I acaba així : «Et recomano la lectura del llibre Pérez Rioja, José Antonio, *Las casas de cultura*, Madrid, 1971; per si no el trobes, et trameto còpia d'algunes pàgines ben significatives.» Aquesta manera d'actuar, aquesta arrogància amb què actuava, que no té res a veure amb la seva perfecta formació de bibliotecària, però que feia impossible la viabilitat d'un equip de treball i que feia impossible el desenvolupament normal d'unes normes d'actuació política era el que ha provocat la meua manca de confiança.

Aquests són exactament els fets, és la meua llibertat de creure que són fets suficients, i, si algú ho nega, té tot el dret de creure que m'he equivocat, però jo he actuat segons la meua pròpia consciència.

Em sembla que això és... Ah, una cosa per a acabar, que em sembla que també...

El Sr. PRESIDENT : Senyor Conseller, ja fa molta estona que parla. Li prego que realment acabi. (*Rialles.*)

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : Acabaré realment. L'únic que puc dir ara és el següent : que això no vol dir, de cap manera, que la política de biblioteques, que és la meua política de biblioteques, hagi de sofrir cap canvi. La política de biblioteques continuarà igual, amb la mateixa línia, amb la mateixa actuació, en la mateixa voluntat de dotar de serveis bibliotecaris aquelles poblacions, aquells nuclis urbans que més ho necessiten, especialment els nuclis de nova creació, al voltant de Barcelona, al voltant de les grans ciutats, que tan mancats estan de biblioteques. No hi haurà discriminació, no hi haurà una disminució del rigor bibliotecari tècnic; continuarem la mateixa política perquè era la meua política, encara que l'executés una persona concreta, que sempre pot ser canviada.

El Sr. PRESIDENT : La senyora Marta Mata desitja replicar o repreguntar? (*Pausa.*)

La Sra. MATA (*de l'escó estant*) : Des de l'escó, senyor President, per dir que, després d'aquesta resposta, continuo encara més lamentant els fets que han permès la pregunta. Lamento que no s'hagin donat, al seu degut temps, les explicacions necessàries d'una actuació que havia de promoure tots aquests comentaris. Lamento que s'hagi cedit a la política de la gota d'aigua, en el moment en què, doncs, l'última gota d'aigua queda responsable de tot el que passa, i he de lamentar, encara més, que aquesta sigui la tercera vegada que es produeixi un

cessament de cap de servei en la mateixa Conselleria, i que, a partir de gotes d'aigua, hàgim de tenir explicacions com la que acabem de sentir, que afecten tant persones, en tots sentits, i em temo que afecti la política, si no és que se segueixi la política que marca la Llei de Biblioteques votada per aquest Parlament.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller vol afegir alguna cosa? *(Pausa.)*

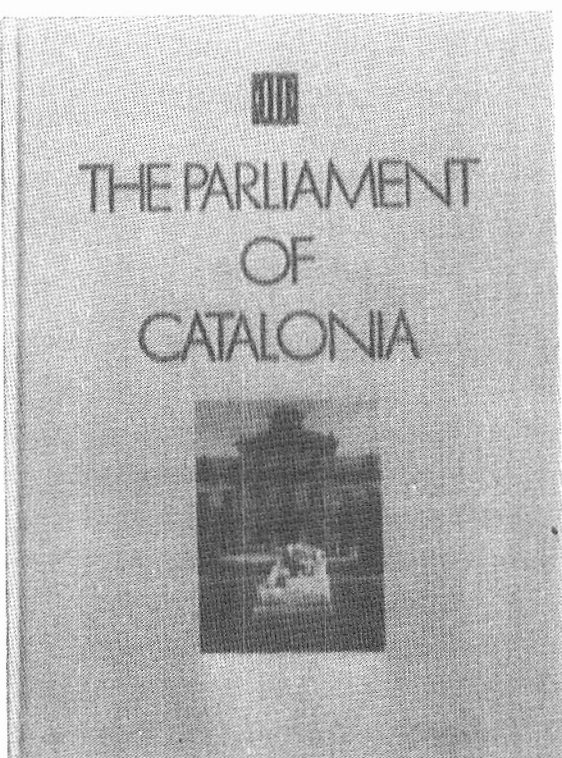
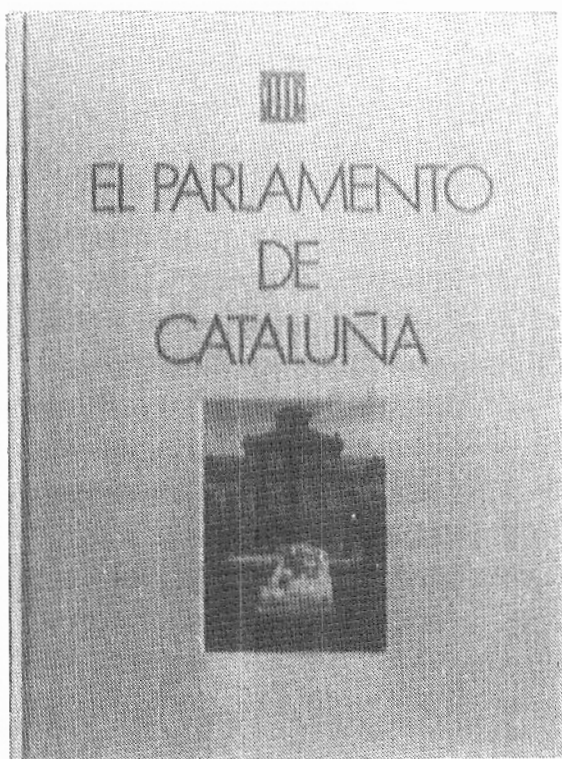
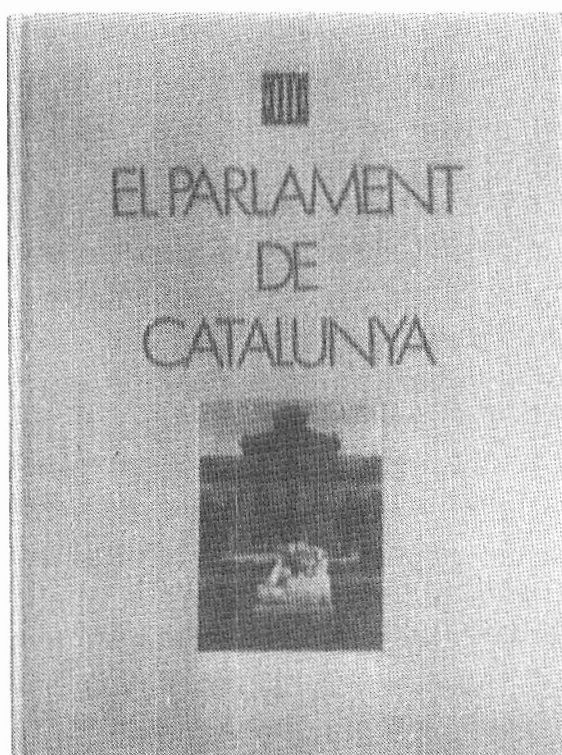
El Sr. CONSELLER DE CULTURA *(de l'escó estant)* : Bé,

hi ha hagut dimissions de cap de servei; el primer cessament és aquest. No sé ara a quin altre cessament es refereix. Simplement això.

El Sr. PRESIDENT : Senyores i senyors Diputats, hem acabat l'ordre del dia d'aquesta sessió. La propera sessió plenària tindrà lloc molt probablement, però això ha de ser confirmat, el dimarts 22, a les onze trenta.

S'aixeca la sessió.

(Manca un minut per a un quart de dues del migdia.)

Publicacions del Parlament de Catalunya

EL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edicions en català, castellà i anglès.

120 pàgines
82 il·lustracions a tot color
22 il·lustracions en blanc i negre

Format: 217x297 mm
Paper couché mat
Rel·ligat en tela

CONTINGUT

Prefaci del M.H. Sr. Heribert Barrera, President del Parlament de Catalunya

La Institució parlamentària en la història de Catalunya, per Jaume Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts, escenari del redreçament polític
Progressiva decadència de les Corts els segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc Vicens

La Ciutadella de Felip V
L'arsenal de la Ciutadella
Un segle i mig de repressió
D'arsenal a palau reial
De palau reial a museu
La instal·lació del Parlament

El Parlament de Catalunya, per Ismael E. Pitarch

El Parlament de la Generalitat restaurada (1932-1939)
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament

El Parlament de la Generalitat restablerta

Les eleccions al Parlament de Catalunya
Sociologia dels Diputats
La constitució del Parlament de Catalunya
La naturalesa i la funció del Parlament de Catalunya
Característiques del Parlament
L'elecció del Parlament i dels Diputats
La funció i les competències legislatives del Parlament
Les funcions de creació, control i impuls de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integrativa i solidària del Parlament de Catalunya

El funcionament del Parlament de Catalunya

El Parlament i els Diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de govern
La publicitat i el coneixement del Parlament
Els serveis del Parlament

De venda a totes les llibreries
Distribució: L'Arc de Berà, SA, Llull, 10-14, Barcelona-5

Preu de venda: 1.500 pessetes

AVÍS ALS SUBSCRIPTORS

TAPES I REL·LIGADURA DE LES COL·LECCIONS DEL BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Es fa avinent als Srs. subscriptors de les publicacions oficials del Parlament que poden adquirir les tapes per a relligar les col·leccions corresponents als **anys 1980 i 1981** al preu de 200,- pessetes cadascuna.

Així mateix, el Servei de Publicacions del Parlament es farà càrrec de la relligadura de les col·leccions que se li confïin, al preu de 450,- pessetes cada volum.

El *Butlletí Oficial* consta d'1 volum l'any 1980 i de 3 volums l'any 1981.

El *Diari de Sessions* consta de 2 volums l'any 1980 i de 3 volums l'any 1981.

Les tapes són folrades en guàflex i estampades en or al pla i al llom.

La relligadura és cosida en fil, amb llom rodó i capçades.

Les col·leccions completes per a la relligadura poden ésser dipositades al magatzem de distribució del Servei de Publicacions, al Palau del Parlament, de 9 a 14 i de 16 a 19 hores, de dilluns a divendres.

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom.....

carrer núm.

telèfon població.....

districte postal.....

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ { DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del diade..... de.....

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de..... de 198 envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes

....., dede 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3